Anne-Lise Løbner-Madsen:

Guldkorn på vores vej

"Guldkorn på vores vej" er tilegnet Betania Kirkecenter i Blåhøj for deres store og helhjertede opbakning til vores missionsarbejde i medgang og modgang – samt til alle vore forbedere og støtter ud over Danmark.

Guds fred og velsignelse ønsker vi jer alle!

Palma 2012

Anne-Lise Løbner-Madsen:

Guldkorn på vores vej

Palma 2012

Tryk: Reklameholdet Kolding

Hjertelig tak til Kirsten og Johannes Riisager-Knudsen
for hjælp, vejledning og korrekturlæsning

Indhold

Forord	side 5
Indledning	side 7
Jeg vil vise dig noget fra mit skatkammer	side 9
Med Gud i hånden	side 25
Guds gode idé	side 31
Tænk, Gud er min Far	side 35
Hvorfor græd jeg?	side 39
Hør Guds stemme	side 45
Guds enere	side 51
Bøn er mere værd end guld	side 57
Gud talte sit ord genem et menneske	side 63
20.000 kr. til såsæd i Uganda	side 69
Den rigtige prioritering	side 72
Et meget kostbart "Guldkorn"	side 81
Gud åbenbarede det okkulte	side 85

Vort eget væld side 91
To klare beskeder fra Gud side 101
Guds humor og alvor side 109
En helt ny tid side 115
Hvad skal vi gøre? side 123
Små ting med store virkninger side 131
En advarsel side 137

Forord

Jeg ønsker at skrive en introduktion til Anne-Lises nye bog "Guldkorn". Det er en meget stor glæde for mig, fordi jeg kender hende mere end nogen anden.

Vi har kendt hinanden i mere end 62 år, og jeg har været gift med Anne-Lise i mere end 56 år. Den 11. november i år 2012 kan vi sammen med menigheden, Betania Kirkecenter, Blåhøj, Brande, fejre vores 50 års jubilæum som missionærer, hvor vi, efter at Gud kaldte os til tjeneste for Ham i vores tidlige ungdom, besluttede at sælge vores hus og forlade arbejde, familie og venner for at rejse til Tanzania i Afrika for at hjælpe i missionsarbejdet. Vi blev indviet til missionærer med håndspålæggelse i Eben Ezer kirken i Lyngby i 1962, rejste derefter på bibelskole i Oslo, Norge, og derefter til Tanzania i Øst Afrika.

Det har været fantastiske år. Sammen har vi været igennem mange forskellige opgaver på vores missionsrejser rundt i mange

lande, mest i Afrika, Israel og Danmark.

Det, Anne-Lise skriver i bogen, kan jeg bekræfte, er sandt, da jeg selv har været med i mange af de situationer, hun beskriver. Anne-Lise har meget nær kontakt med Gud. Hun har sine bestemte stunder alene med Herren hver dag og får sine inspirationer og visioner gennem sine samtaler med Gud. Alle de oplevelser eller situationer, hun skriver om, kan jeg bekræfte som sande og ærlige. Anne-Lise er helt igennem fuldstændig ærlig, er meget følsom og har ofte reddet os - især mig - i situationer, hvor jeg stod overfor at vælge eller tage svære beslutninger. Det er jeg Gud og hende meget taknemmelig for!

Når du læser denne bog, vil jeg ønske, at den vil give dig lyst til at søge nærmere Gud og opleve det samme nære Gudsforhold, som Anne-Lise har. Det har betydet alt for vort ægteskab og venskab i alle årene, vi har været sammen i tjenesten for Gud.
Ordene fra Bibelen, "Søg først Guds rige, og Hans retfærdighed, så skal alt andet gives dig i tilgift", er det ord, der har betydet meget for os i alt.

Anne-Lises hemmelighed til det liv hun har levet, er hendes lønkammer. Hun finder altid et sted, hvor hun kan være alene med Gud lige meget, hvor vi er, enten det er midt i Afrika, eller den travle storby, så går der ikke lang tid, før hun har sit område. Jeg vil ønske for dig, der læser denne bog, at du må opleve denne hemmelighed: at være stille og alene med Gud på et eller andet tidspunkt hver dag.

Peter Løbner-Madsen

Indledning

Plejer du at springe indledningen over, når du skal læse en bog? Eller gør du, som nogen kan finde på at gøre: Læser slutningen af historien først og lader resten være? Eller "skimmer" du bogen hurtigt igennem for at vide lidt om, hvad den handler om? Hvis du virkelig vil have noget ud af det, jeg skriver om, vil jeg ønske, du vil tage tid - fred og ro – til at læse det hele og prøve at sætte dig ind i, hvad det er, jeg gerne vil dele med dig. Jeg ønsker af hele mit hjerte, at du må opleve det samme med Gud, som jeg har oplevet. Nogle af den lidt ældre generation husker måske nogle af episoderne i bogen fra nogle af vore tidligere bøger, men jeg har et stærkt ønske om, at mine "Guldkorn" også skal huskes af de unge og være til hjælp for dem, når jeg måske ikke er her på jorden mere. For jeg tror, der vil komme svære tider, hvor alle kristne har brug for at høre Guds stemme og kende vejen til et sejrende, spændende, trygt liv med Gud. Jeg viser dig mange af mine "Guldkorn" i begyndelsen af bogen - i meget kort form - da de lægger en grund under det, jeg senere vil dele med dig. Jeg

fortæller dig om de gange, Gud har talt til mig ved sin Helligånd i mit indre. Jeg har følt, jeg skulle dele disse meget personlige ting med kristne venner, da jeg som sagt tror, at vi, i den alvorlige tid vi lever i, vil få brug for at have en meget stærk personlig kontakt med Gud, så vi kan høre Hans stille, stærke stemme i vore hjerter, så vi ved, hvad vi skal gøre i særlige situationer.

Hele verden er i kaos i øjeblikket. Hvor du end er på offentlige steder, er der uro, snakken, diskussioner, meninger, tvivl og uro. Hører du nyt fra den store verden, handler det om oprør, krig, jordskælv, pest, hungersnød og mange andre grusomme ting. Alligevel ser det ud til og lyder som om, at mennesker har det godt og har styr på næsten alt. Men indvendig ser det ikke så godt ud for de fleste. Der er tusinder af ulykkelige mennesker, der prøver at holde facaden i orden - men ak! Der er frygt og sorg i mange hjerter. Jeg har lagt mærke til, at man mange steder lader radioen køre i et stræk – hele dagen. Man forsøger at fylde sin tid med alt muligt forskelligt, og mange er bange for stilheden! En stor procentdel af vort folk er stressede, fordi der hele tiden er tusind ting, der skal gøres. Vi har så mange moderne bekvemmeligheder, som skulle aflaste os og give os mere tid til at slappe af, men det ser ud til, at det hele bare "kører derudad" og gør os stressede.

Jeg vil vise dig en helt fantastisk vej til fred, indre glæde under alle livets forhold, sikkerhed, ja, - alt hvad du behøver for at leve og dø lykkelig. Der er kun én betingelse for at finde vejen: Du må tage dig tid til at være stille for Gud og tage imod det, Han har at sige til dig!

1. kapitel

Jeg vil vise dig noget fra mit skatkammer!

Jeg har gennem nogle måneder skrevet nogle små afsnit ned, som jeg kalder "Guldkorn", fordi det er det dyrebareste, jeg har oplevet gennem mit lange liv. Når jeg ser tilbage på min livsvej, kan jeg se, at hvis ikke jeg havde haft disse oplevelser, som er det rene guld for mig, havde mit liv været temmelig gråt og trist! Mine "Guldkorn" har båret mig igennem meget svære og meget gode tider i mit liv. Hvert eneste "Guldkorn" har gjort mig rigere og har gjort livet meget let for mig. Når jeg for mit indre blik ser tilbage på min livsvej, kan jeg se "Guldkorn" ligge og glimte på hele vejen indtil i dag. Jeg er så taknemmelig, så mit hjerte strømmer over af tak og pris til min Far i himlen.

I Det Gamle Testamente læser vi om templets indretning, og dér var hver eneste ting, som var dyrebar for Gud, beklædt med guld. Alt skulle være smukt og ægte i Guds hus. Og sådan ønsker Gud også, at vort indre skal være. Der står i Bibelen, at vores krop er Helligåndens tempel, når vi tror på Jesus, Guds Søn, og har givet vores liv til Ham. Gud bor i enhver, som tror på Jesus Kristus og ønsker fællesskab med Ham. Jo ældre jeg bliver, des mere klart er det for mig, og jeg undres. Tænk, at Guds Ånd ønsker at bo i mig - i os! Det er vidunderligt!

Jesus giver os et vidunderligt løfte i Johs. 14,23: "Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham!"

Begyndelsen af mit liv

Når jeg tænker tilbage på min barndom, må jeg indrømme, at den var grå og tom. Jeg havde dejlige forældre og et godt hjem, mange skolekammerater og legekammerater, men jeg følte mig meget "udenfor og anderledes". Det er svært at beskrive, og ingen andre end jeg selv vidste, hvordan jeg havde det indvendig. Man spurgte ikke så meget dengang, og man talte ikke meget om sine indre tanker og følelser. Men jeg må indrømme, jeg var ensom. Jeg var en efternøler og var derfor meget alene, når mine forældre var på arbejde. Jeg var meget sammen med de mange børn, der boede i vores boligkompleks, og det var ikke altid så godt for min udvikling. Det endte med, at jeg lignede alle andre, der var "med på den værste".

Jeg syntes ikke, der var meget at leve for. Jeg var fyldt med min-

dreværd og frygt. Det er ikke til at beskrive.

Men her i begyndelsen af min bog vil jeg i korthed fortælle dig om, da "Guldkornene" begyndte at komme ind i mit liv. "Guldkornene" bestod i, at Guds gode Helligånd talte til mig i mit dybeste indre. Nogen tror ikke på, at man kan høre fra Gud med Hans direkte stemme. Andre mener, man kan sige, at man følte, at Gud talte til en. Men jeg ved, at Guds Ånd talte til mig, fordi de korte sætninger, Han sagde til mig, revolutionerede mit unge liv. Jeg er endnu mere sikker nu, fordi alt det, Han sagde til mig, er blevet bekræftet og opfyldt! Jeg bliver så glad, når jeg sidder her og skriver om det, at jeg er ved at græde af glæde. Mit tomme, ensomme liv blev forvandlet ved Guds nærvær til et glædeligt, varmt og trygt liv, som jeg ikke vil bytte med noget i denne verden. Det tog sin tid, men for hver gang, jeg var stille i mit indre og bad til Gud, fik jeg det bedre, og for hver gang, jeg hørte Hans indre, stille – men klare stemme, blev jeg mere og mere tilfreds med livet, og jeg vidste, at det ikke var en tilfældighed, at jeg blev født, men Gud havde en mening med mit liv.

Det var ikke sådan, at jeg hørte Helligåndens stemme hver dag – eller uge eller måned. Nej. Han talte bare en enkelt sætning til mig engang imellem på en stille men meget klar måde, så det forvandlede mig indefra og ud. Når jeg fortæller dig om mine oplevelser med Helligåndens stemme i mit indre, beder jeg dig huske, at det er over en periode på over 60 år, jeg har oplevet det, jeg skriver om. Men man behøver et stadigt fællesskab med Gud i Hans ord og i bønnen for at opleve Hans nærhed og Hans kærlige stemme.

Å, hvor vidunderligt det er, at vi ikke blev efterladt alene af Jesus, da Han rejste hjem til sin Far i himlen. Nej, Han sagde: "Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer." Johs. 14,26. Hvis ikke det var muligt at høre Guds stemme, kunne vi jo heller ikke høre Helligåndens stemme, som giver os råd og vejledning, hjælp og kraft. Helligånden kommer fra Guds hjerte og taler Guds tanker til os. Jeg har læst Bibelen igennem mange gange, og jeg kan se, at Gud talte til sit folk - ikke blot i Det Gamle Testamente, men også rigtig mange gange i Det Nye Testamente. Jeg tror, vi skal tilbage til den stilhed, der giver Helligånden mulighed for at tale til os. Jeg mener ikke, vi skal gå musestille omkring og vente på, at Gud taler. Nej, vi skal leve med Ham ved Hans ord og Ånd. Vi skal lade Ham få førstepladsen i vore liv, så vi altid er klar til fællesskab med Ham og til at lytte til Ham ved Hans Ånd. Jesus kalder os sine får, som følger Ham. Hvis vi overgiver os til Jesus, som er den gode hyrde, vil vi ikke lytte til alle mulige røster eller følge andre hyrder. Jesus er vores hyrde, og Han siger i Johs.10,27-29: "Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig. Og jeg giver dem evigt liv, og de skal i al evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af min hånd."

Det var Guds tale til mig ved Helligånden, der blev de "Guldkorn", som fuldstændig forvandlede mit liv og på en stille, fantastisk måde viste mig, at jeg var og er dyrebar for Gud. Jeg skriver om disse hændelser her først i bogen, så du lettere kan forstå resten af mit livs vandring. Jeg tror, jeg var fyldt med mindreværd i min barndom og en del af min ungdom, fordi jeg havde

hørt mine forældre tale om, dengang de opdagede, at jeg skulle komme til verden, at det ikke var meningen fra deres side, at jeg skulle fødes - og ikke planlagt! Jeg havde gode forældre, som ikke ville gøre mig ked af det, og de overgav mig til Gud helt fra fødselen, men børn er meget følsomme for at vide, om de er ønskede og anerkendte. Det har præget mig meget, og hver gang, der skete noget hårdt og svært i mit liv, kom den tanke til mig, at jeg aldrig skulle have været født. Jeg var en fejltagelse!
Efter at have fået Jesus ind i mit hjerte og jeg er blevet fyldt af Hans hellige Ånd, ved jeg, at det var meningen, at jeg skulle fødes, og at jeg ikke er nogen tilfældighed. Gud ved alt om os, Han følger os hver dag og time, og Han har en mening med hver enkelt af os! Han ved alt om os! Salme 139 har givet mig overvældende glæde, og jeg vil anbefale dig at læse hele salmen!

Jeg kunne fortælle om mange ting, men jeg føler, at der er brug for at vide mere om, hvordan man hører fra Gud og bliver vejledt af Hans Ånd. Jeg tror som sagt, der kommer tider, hvor vi får meget brug for at kunne fortælle alt til Jesus – og få svar og vejledning fra Ham.

Så denne bog handler meget om Guds tale til mig i mange forskellige situationer. Jeg vil uddybe nærmere i et af kapitlerne, hvordan Gud taler. Han bruger sit ord. Han bruger mennesker og omstændigheder, og Han bruger sin Ånd.

Her vil jeg først fortælle om mit første "guldkorn:

Frelsen

Det første og største "Guldkorn", der ligger og glimter i min fortid, er Helligånden, der talte gennem en islandsk officer i Frelsens Hær, Emma Johnson. Hun og hendes mand var stationerede i Frelsens Hær i min hjemby, Middelfart, og holdt møder dér hver uge. De var fyldt med Guds kærlighed begge to, og det var denne kærlighed, der fik mine søskende og mig til at komme med vore forældre til møderne. En aften talte Emma om vigtigheden af at give sit liv til Jesus Kristus. Efter talen gav hun anledning til, at de, der ønskede det, kunne komme frem foran og blive bedt for og modtage Jesus som frelser. Jeg var 12 år og ikke særlig lykkelig og levede absolut ikke som en kristen. Men jeg længtes efter Gud, så jeg gik frem til forbøn og sagde til Emma, at jeg gerne ville give mit liv til Jesus. Vi bøjede begge to vore knæ, og jeg bad Jesus om tilgivelse for al min synd og sagde til Ham, at jeg ønskede, Han skulle bo i mit hjerte og bestemme over mit liv. Emma bad for mig på en meget stærk og kærlig måde, som gjorde, at jeg følte mig lettet og glad, da jeg gik hjem den aften. Den oplevelse ligger i mit hjerte som et stort, smukt "Guldkorn", som ingen kan tage fra mig! Jesus, Guds Søn, var kommet ind i mit hjerte og ville forvandle mit liv.

Man hører om mennesker, der har haft indbrud i deres hjem, og tyve har stjålet alle smykker fra smykkeskrinet. Det er svært at få de stjålne ting tilbage. Men de "Guldkorn", jeg har fået af min himmelske Far, kan ikke stjæles! De tilhører mig alle sammen, og ingen kan tage dem fra mig! Tak og pris til Jesus, min Frelser!

Er du rede?

Vi har mødt mange kristne, som ikke er helt sikre på, at de er frelst og rede, når Jesus kommer. Særligt bliver mange ældre i tvivl, når de ved, tiden nærmer sig, da deres liv afsluttes. Derfor vil jeg gerne her fortælle dig, hvordan du kan være sikker:

Bibelen giver os klare retningslinjer for frelsens vej. I Johannes Evangeliet 1 fortæller Johannes os om Jesus, som var og er Ordet, som kommer fra Guds indre. Dette ord er livet, og livet er menneskenes lys.

Når dette lys, som er Jesus, Guds Søn, bor i os, kan mørket ikke få bugt med det. Der står så godt og overbevisende i vers 12, at alle dem, som tog imod Ham, gav Han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på Hans navn.

Så står der så enkelt og godt i Romerbrevet 10, 9-11:

"Thi når du med din mund bekender Jesus som Herre og i dit hjerte tror, at Gud opvakte ham fra de døde, skal du blive frelst. Thi med hjertet tror man til retfærdighed, og med munden bekender man til frelse. Skriften siger jo: Enhver, som tror på ham, skal ikke blive til skamme."

Du kan læse det højt for dig selv og sige: "Jeg tror på dig, kære Jesus! Du er Guds Søn, og det vil jeg bekende for alle!"

Læs også Johannes Første Brev 1, hvor der står i vers 9: "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed!" Det er meget vigtigt, at al vor synd bliver bekendt for Jesus, og at vi vandrer i lyset, som der står i vers 7: "Så vil Jesu, Guds Søns blod, rense os fra al synd."

Du skal regne med Ordet og ikke med dine følelser. Sig tak til Jesus, fordi Han er din Frelser og Herre. Læs et lille stykke i din Bibel hver dag og tal åbent og ærligt med Jesus om alt. Han elsker dig, og Hans største ønske er, at du skal komme hjem til Ham i himlen, når livet her er slut!

Kaldet

Det andet store, skinnende "Guldkorn" fik jeg gennem Guds ord, da jeg var 13 år. Jeg havde fået en Bibel af min søndagsskolelærerinde og læste i den næsten hver dag. Men en dag, da jeg var alene på mit værelse, sagde jeg til Gud efter at have læst nogle kapitler i Bibelen: "Jeg forstår ikke så meget af det, jeg læser. Vil du give mig et ord, som er direkte til mig - et ord jeg forstår!" Jeg tog en lille seddel, som man kalder et "mannakorn" fra en lille skål, jeg havde. Der var skrevet et bibelord på hver lille seddel. Jeg troede fuldt og fast på, at det ord, jeg nu fik, var til mig fra Gud, og at jeg ville forstå det. Det lød sådan fra Esajas 42,6-7: "Jeg, Herren, har kaldet dig i retfærd og grebet dig fast om hånd; jeg vogter dig, og jeg gør dig til folkepagt, til hedningelys for at åbne de blinde øjne og føre de fangne fra fængslet, fra fangehullet mørkets gæster." Da jeg havde læst det, tænkte jeg: "Det kan ikke være til mig. Jeg er jo kun 13 år!" Så jeg sagde til Gud: "Det kan ikke være til mig. Vil du godt give mig et ord, der lige præcis passer til mig!" Jeg tog et andet "mannakorn". Det var fra Apostlenes Gerninger 26, 16-18, hvor der står: "Men rejs dig og stå på dine ben; thi netop derfor har jeg vist mig for dig, for at udkåre dig til tjener og vidne, både om, hvordan du nu har set

mig, og om, hvordan jeg siden vil vise mig for dig. Jeg vil udfri dig fra dit eget folk og fra hedningerne; til dem udsender jeg dig for at åbne deres øjne, så de må omvende sig fra mørke til lys, fra Satans magt til Gud, for at de kan få syndernes forladelse og arvelod sammen med dem, der er helligede ved troen på mig." Jeg fik en stor klump i halsen og begyndte at græde. Jeg sagde: "Kære Jesus! Kan det være rigtigt, at du kalder mig til en speciel tjeneste for dig? Jeg kan jo ingenting og er alt for ung! Skal jeg ud til hedningerne og fortælle dem om dig? Vil du give mig et sidste ord, som stadfæster de to andre ord, så vil jeg tro, det er til mig." Jeg tog et tredje "mannakorn", og det var fra Apostlenes Gerninger 28, 28. Der står: "Så skal I da vide, at denne Guds frelse er blevet sendt til hedningerne; de skal også høre om den." Efter dette ord var jeg klar over, at det var alvor. Gud kaldte mig til at tale til mennesker om frelse ved troen på Jesus Kristus. Jeg fik senere dette stadfæstet gennem mine forældre, som havde givet mig til Gud, fra jeg var nyfødt; og fra den tid kunne jeg mærke en usynlig hånd ligge på min skulder. Jeg fulgte ikke altid Guds vej i min ungdom, men inde i mit hjerte havde Helligånden et fast greb om mig, så jeg ikke kunne gøre noget, som ville skade mig.

Der er en del kristne, som ikke er klar over, om Gud vil bruge dem, og om de er egnet til at tjene Ham på en eller anden måde. Men når jeg læser Bibelen, ser jeg gang på gang, at Gud kalder på mennesker og har brug for os alle. Hvis du læser i 1. Korinterbrev 12, ser du, at alle, som tror på Jesus, er ét legeme, og vi har alle forskellige funktioner på Kristi legeme. Det er ofte de svageste lemmer, Gud bruger allermest. I Mattæus 24 fortæller Jesus os

om endetiden og om de forfærdelige ting, der kommer til at ske. Men prøv at tage god tid til at studere det 25. kapitel, for dér taler Jesus om, at vi skal være rede, til Han kommer. Fra vers 14 taler Han i billeder om, at vi alle har fået talenter, få eller mange, som vi skal bruge, så de formerer sig, og at vi skal stå til regnskab for, hvordan vi har tjent Ham med det, Han har betroet os. Fra vers 32 læser vi om, at vi alle er skyldige at gøre noget for Gud og for mennesker omkring os.

Hvis du ikke ved, hvad du kan gøre for Jesus, kan du prøve at være ganske stille, efter at du har læst dette kapitel i Mattæus, og du kan spørge Helligånden om, hvad din tjeneste er. Inden længe vil der komme tanker til dig fra Gud, som viser dig vejen. Den skønneste måde at bruge sit liv på er at elske og tjene Gud og elske sin næste som sig selv. Det fantastiske er, at det, som Gud kalder os til, får vi også lyst til at gøre. Han udruster os med alt, hvad vi har behov for, når vi siger "Ja" til at tjene Ham!

Et fantastisk "Guldkorn"

En dag talte Guds Ånd til mig gennem en meget speciel følelse. Jeg har før skrevet om, at jeg mødte min første kæreste, Peter, på min 14-års fødselsdag. Jeg mærkede, at han var forelsket i mig, men jeg havde aldrig mødt en sådan kærlighed, så jeg var genert og holdt mig tilbage. Min far ville heller ikke tillade, at vi blev kærester i så ung en alder, så det blev ikke til mere dengang. Men en dag kom Peter på besøg i mit hjem. Han var på vej til Fyn fra Sønderjylland med et stort læs træ fra sin fars savværk. Da jeg kom ud i køkkenet, stod han der og talte med min mor. Da vi

hilste på hinanden, gav han mig et rigtig godt knus. Den følelse, jeg fik netop dér, talte til mig på en måde, jeg stadig husker. Jeg følte en indre stemme sige til mig: "Her er du tryg! Her hører du hjemme!" Jeg kan endnu, når jeg tænker på det, dufte træet i hans tøj og mærke en ægte kærlighed og tryghed, jeg aldrig havde oplevet før. Der gik lang tid, ja, flere år, før vi mødtes igen, men vi skrev sammen engang imellem. Efter mange omvæltninger og oplevelser i mit liv, mødtes vi en dag, da jeg var 20 år, og jeg havde den samme stærke følelse af, at hos Peter var jeg tryg. Jeg følte mig elsket på en varm, ægte måde, som jeg ikke kan beskrive, og jeg vidste, at jeg hørte til hos ham.

Vi blev gift 3 måneder senere! Der skete utroligt mange ting i vore liv, men den ægte varme kærlighed er vokset stærkere og stærkere hos os begge, og den har nu varet i over 60 år! Når jeg ser tilbage på dagen, hvor Peter gav mig det første kærlige knus, kan jeg se det som et meget smukt "Guldkorn", der er blevet mere og mere skinnende og klart gennem årene. Det ligger på min livsvej og stråler i Guds klare lys og varme!

En absolut overnaturlig oplevelse!

Som 15-årig følte jeg, efter at have læst meget i Det Nye Testamente, at jeg skulle lade mig døbe ved neddykkelse som et tegn på, at mit gamle, syndige menneske blev begravet med Kristus, og jeg opstod af vandet som et nyt menneske ved troen på Jesus. Jeg havde læst i Romerbrevet 6, 1-11 om betydningen af dåben og om at være død med Kristus og blive begravet med Ham i dåben til døden – og så opstå fra dåben til et helt nyt liv sammen med

Ham. Jeg læste også i Apostlenes Gerninger 8, 29-38 om dengang, Filip vidnede for hofmanden om Jesus, og hofmanden spurgte Filip: "--- hvad er der til hinder for, at jeg kan blive døbt?" Filip svarede ham: "Tror du af hele dit hjerte, så kan det ske." Hofmanden svarede: "Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn." Derefter steg de begge ned i vandet, både Filip og hofmanden, og han blev døbt. Sådan ville jeg også gøre det! Det var en mægtig åbenbaring for mig, mens jeg havde min stille time sammen med Gud i mit lille værelse, og jeg var sikker på, det var vejen for mig. Hele min familie var uforstående, da jeg fortalte dem det, men efter en tid kom min far og sagde til min mor: "Det har Gud talt til mig om i de sidste 10 år, så jeg går sammen med Anne-Lise og bliver døbt!" Efter en tid gik min mor og min søster samme vej.

Helligåndens dåb og kraft

Senere fik jeg en meget stærk oplevelse, hvor jeg mærkede Guds stærke, suveræne nærvær, som forvandlede mig og gjorde mig stærk og urokkelig i mit indre - et "Guldkorn", som forvissede mig om, at Gud er virkelig og aldrig nogensinde vil slippe eller forlade mig:

Da jeg var tæt på at fylde 16 år, var jeg på et kursus i Frelsens Hær i København. Jeg vidste, Gud havde kaldet mig til at tjene Ham, og jeg ønskede at dygtiggøre mig i at kende Hans ord. Jeg var ikke særlig frimodig, men jeg ville gerne fortælle andre om Jesus. Mens jeg var i København, fik jeg brev fra min mor, som fortalte, at min far og hun havde været til et møde i Pinsekirken, og dér havde de for første gang hørt om Helligåndens dåb og

oplevet at blive fyldt af Guds Ånd. "Du må gøre alt, hvad du kan," skrev hun, "for at finde en pinsemenighed og opleve denne vidunderlige kraft fra Gud." Jeg tænkte: "Ja, hvis min mor siger sådan, så er der noget særligt ved dette. Jeg må finde en sådan kirke, for jeg ønsker at få alt, hvad Gud har til mig!"

Min veninde og jeg fandt en pinsekirke, der hed "Elim" i København, og vi gik til et møde dér. Taleren hed Andreas Endersen, og han talte en hel time om Helligåndens dåb. Jeg anede intet om dette emne før, men jeg slugte hvert ord. I mit indre bad jeg til Gud: "Hvis dette er fra dig, vil jeg gerne opleve det, men er det forkert, så bevar mig fra det. Hvis prædikanten kommer lige ned til mig efter mødet, tror jeg på, det er dig, der sender ham." Der var mere end 200 mennesker til mødet, så der var ikke så stor sandsynlighed for, at han ville komme ned til mig personligt.

Prædikanten kom ned til mig! Han sagde til mig: "Du længes efter Åndens dåb, og du vil opleve det på et øjeblik, når jeg beder for dig!" Jeg bøjede mine knæ ved bænken, og han bad for mig. Der gik kun et øjeblik, så hørte jeg mig selv bede på et sprog, jeg ikke kendte. Samtidig kom der en vældig kraft og glæde over mig, som er helt ubeskrivelig. Jeg blev først rigtig mig selv igen, da præsten sagde: "Nu skal vi vist også hjem!" Jeg så mig omkring, og alle de mange mennesker, der havde fyldt salen, var gået, og min veninde og jeg var de eneste, der var tilbage sammen med præsten. Jeg følte mig som et helt nyt menneske!

Jeg havde haft et meget personligt møde med den levende Gud den aften, og der er intet, absolut intet, som kan rokke mig i troen på Ham og Hans kraft siden den aften. Der står i Bibelen, at Hel-

ligånden bliver hos mig til evig tid, og det priser jeg Gud for. Han er der i medvind og modvind, i gode og dårlige tider. Han vil altid bo i mit hjerte. Efter denne oplevelse fik jeg en overnaturlig kraft til at fortælle andre mennesker om Jesus og bede for dem! "Tak, min kære Gud og Far, for dette strålende, stærke, uforanderlige "Guldkorn" i mit liv! "

Vil du vide mere om dette emne, kan du læse om det i Apostlenes Gerninger i Bibelen. I det første kapitel fortæller Jesus sine disciple, at de efter nogle dages bøn i Jerusalem skal døbes med Helligånden. I vers 8 siger Han: "Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende." Nogle kristne mener, at dette kun gjaldt for disciplene, men hvis du læser hele Apostlenes Gerninger igennem, vil du se, at det skete overalt, hvor disciplene kom og bad for de troende. Det sker også i dag, og jeg er en af dem, der kan vidne om, at det er Guds kraft, der kommer over én, når man oplever det, og man får stor frimodighed og glæde ved at fortælle om Jesus til alle, der vil høre. Jeg ved, at der er mange, der har bedt om denne oplevelse i årevis og ikke oplevet det. Men i Mattæus 7 står der, at vi skal bede, søge og banke på i bøn til Gud, så vil Han lukke op for os. I Lukas 11, 13 siger Jesus, at vores Fader, som er i Himlene, vil give Helligånden til dem, som beder ham. Bliv ved med at søge Gud. Han kender dit hjertes længsel.

Jeg er sikker på, at vi får Helligånden, når vi kommer til tro på Jesus Kristus, men vi trænger til en fylde af Helligånden, hvis vi vil tjene Jesus. Vi får kraft til at være Jesu vidner på en meget

stærk måde, når Helligånden virker igennem os.

Nu fik du et tilbageblik af mit liv, hvor der ligger mange "Guldkorn" og glimter, når jeg tænker på min fortid. Jeg vil gerne give dig tro på, at Gud også kan tale til dig. Har du allerede oplevet Hans tale, vil jeg anbefale dig at skrive ned, hvad du har oplevet. Det kan blive en stor opmuntring for dig selv og andre senere i livet.

Nu vil jeg i 2. kapitel af bogen fortælle dig en meget speciel oplevelse, som har gjort, at jeg stadig skriver bøger, når Gud lægger noget på mit hjerte at skrive om. Peter og jeg har tilsammen skrevet over 25 bøger og mindre hæfter, og vi får stadig henvendelser fra mennesker, som har fået hjælp gennem det, vi har skrevet. Gud skal have al æren for det! Vi håber og beder om, at også denne bog vil bringe glæde, velsignelse og håb til dem, der længes efter fællesskab med Gud! Du, som har læst nogle af de andre bøger, vi har skrevet, genkender sikkert, som jeg skrev i indledningen, nogle af mine/vore oplevelser, men jeg skriver om det alligevel, da alle vore bøger er udsolgte, og jeg tror, der kommer andre mennesker, som har brug for at høre om vore liv, så deres tro på Jesus og Hans gode Helligånd må blive styrket. Jeg skriver også her om nogle ting, jeg aldrig har fortalt før, og det er min bøn, at du, kære læser, vil søge tættere ind til Jesu hjerte, og at Han bliver din bedste ven!

2. kapitel

Med Gud i hånden

Jeg vil gerne gennem flere "Guldkorn" fortælle dig om de gange, Gud har været mig meget nær, og jeg håber, disse oplevelser vil give dig lyst til at leve et liv i Guds nærhed! Gud er vor himmelske Far og Skaber. Men Jesus Kristus er også Gud. Der står i det første kapitel i Johannes-evangeliet, at Jesus er GUDS ORD, som kommer fra Guds hjerte. Ordet blev menneske, da Han lod sig føde ved Helligånden af Jomfru Maria. Han var hos Gud, og Han er Gud. HELLIGÅNDEN er også Gud, for Han kommer fra Guds inderste væsen, Guds kærlige hjerte. Vi kan ikke se Helligånden, men Gud selv sender sin Ånd ud over verden, og det, Gud ønsker at tale til mennesker om, kommer ved Helligånden til enhver, der åbner sit hjerte for Ham. Når jeg her skriver om Gud, Jesus og Helligånden, er det GUD, jeg skriver om.

Den oplevelse, jeg her fortæller om, er årsagen til, at jeg igen er begyndt at skrive bøger.

Vi havde en aften besøg af en meget speciel præst fra Folkekirken i vores menighed i Blåhøj. Han ville bl.a. fortælle os om, hvordan vi kunne komme nærmere Gud gennem kristen meditation og bøn. Jeg var på forhånd skeptisk, da jeg hørte ordet "meditation" og var med det samme bange for, at det på en eller anden måde havde noget med "New age" at gøre. Men jeg gik med til mødet for at høre, hvad det drejede sig om og sad spændt og lyttede til præstens undervisning. Det var rigtig godt, det han på en meget ydmyg og stille måde fortalte os.

Ved slutningen af mødet ville præsten lære os, hvad han mente med kristen meditation. Han sagde:

"Prøv at sidde helt stille med lukkede øjne og vær i bøn til Gud og åben dit hjerte for Ham. Når du er blevet helt stille i dit indre, så prøv at forestille dig, at du er i Edens have før syndefaldet. Du går rundt i haven og er glad og nyder al havens skønhed. Så sætter du dig ned ved en bæk med fødderne i bækken og sparker i det kølige vand. Bagefter rejser du dig og går ind i haven og tager en af frugterne i haven og nyder smagen og atmosfæren. Du glæder dig over fuglesangen og alt liv i haven. Nu hører du, Gud kommer hen imod dig. Han tager din hånd og går gennem haven sammen med dig."

Jeg fulgte præstens anvisning og følte efter en tid ganske tydeligt, at jeg gik med Gud, min elskede frelser, Jesus, i hånden. Det var en vidunderlig tryg og fredfyldt oplevelse. Jeg så op på Jesus, og Han så ned på mig med de mest kærlige øjne, jeg har set. Han

var meget stor, og jeg følte mig som et lille barn. Hvor var det skønt, og jeg følte mig meget lykkelig og fuld af glæde og fred, mens jeg gik med Jesus i hånden.

Så sagde Han ganske stille til mig: "Vil du stadig tjene mig?" "Ja", sagde jeg med det samme. "Vil du så begynde at skrive igen?" spurgte Han.

Det kom helt bag på mig! Vi havde jo allerede skrevet over 25 bøger i årenes løb, og jeg havde netop sagt til flere, at nu ville jeg ikke skrive mere. Min mand, Peter, og jeg har været missionærer i Afrika og andre lande i mange år, og samtidig har vi følt, at vi skulle skrive bøger med undervisning til vore landsmænd, danskerne, for også at nå dem med Evangeliet. Men i længere tid følte jeg mig udtømt for emner at skrive om.

Jeg sagde til Jesus: "Men jeg har skrevet alt, hvad jeg har på mit hjerte. Jeg føler ikke, jeg har mere at skrive!" "Men jeg vil give dig det, du skal skrive", sagde Han. Det kom også bag på mig. Jeg ved, at jeg kun kan skrive, hvis Helligånden hjælper mig, men jeg troede alligevel, at det var det, jeg selv gik og tænkte på, jeg kunne skrive ned i en bog.

Da jeg hørte Gud tale til mig om at skrive igen, følte jeg ganske tydeligt, at Han ikke ville tvinge mig eller presse mig til det. Det var helt min egen beslutning, enten jeg sagde ja eller nej. Men den kærlighed, der strømmede mig i møde fra Jesus, gjorde, at jeg med det samme sagde: "Ja, Gud, det vil jeg gøre. Når du fortæller mig, hvad jeg skal skrive, er jeg klar!"

Lige efter denne samtale med Gud kom jeg tilbage til virkeligheden og hørte præsten tale igen, men jeg havde kun det i mit ho-

ved og hjerte, som jeg havde hørt, da jeg gik med Gud i hånden i "Edens have." Det var en meget mærkelig og stærk oplevelse. Men når Gud taler, er man sikker på, det er Gud! Der er ingen mennesker, der kan sige det, som Gud siger, med en sådan kærlighed og troværdighed, som Han har.

Efter det møde var jeg blot stille for Herren i mit hjerte og ventede på, at Han skulle vise mig, hvad Han ville, jeg skulle skrive.

Et stykke tid efter havde vi en møderejse i Danmark, hvor mange spurgte os, når de hørte om vores mange projekter i Israel: "Hvordan begyndte det? Hvordan kom I i kontakt med så mange spændende mennesker i Israel, og hvordan fik I råd til at hjælpe så mange mennesker, som var i nød?"

Jeg havde fortalt det mange gange i løbet af de mange år, vi har arbejdet i Israel, så pludselig følte jeg det meget trættende at fortælle det igen og igen. Da lød der en meget tydelig stemme i mit indre: "Skriv ned i en bog om alle de mirakler, I har oplevet i Israel!"

Ja, hvorfor havde vi aldrig tænkt på det før? Vi tog det som en hilsen fra Gud og skrev bogen "Mirakler i Israel", som mange mennesker nu har købt og læst. I stedet for at fortælle om Guds store gerninger til ét menneske ad gangen, kan vi nu sprede de gode nyheder ud til alle, der har lyst til at vide, hvad vort arbejde består i.

Da vi var færdige med den bog, sagde jeg til Gud: "Så, nu har vi skrevet nok!" Da lød der en stemme i mit hjerte, som jeg ganske sikkert ved, var Guds stemme, for jeg kunne aldrig have forestillet mig en sådan tanke. Guds Ånd sagde til mig: "Nej, nu skal I

skrive en bog til jøderne!"

Det vil jeg fortælle om senere. Men siden jeg gik den tur i "Edens have" med min Gud og Frelser i hånden, har jeg den samme følelse af tryghed og varme i mit hjerte, som jeg havde den gang.

Det var Gud, min himmelske Far, der talte til mig om at skrive. Men efter den hændelse kom jeg i tanker om en anden oplevelse, jeg havde, da jeg som barn gik i skole i Middelfart.

Min klasse havde fået til opgave at skrive en stil til eksamen om, hvilken årstid vi bedst kunne lide – og hvorfor. Jeg sad lidt og tænkte over emnet, inden jeg begyndte at skrive, og jeg så for mig, hvordan skoven så ud på de forskellige årstider. Jeg elsker at se på træerne i skovene på alle årstider, men jeg synes, det er helt fortryllende at se efterårsfarverne i træer og buske. Så jeg besluttede at skrive om det, der fyldte mine tanker om dette emne. Der gik en tid, inden vi fik svar og karakterer for vore stile. Men en dag blev jeg kaldt ind på skoleinspektørens kontor. Han så længe på mig, og så sagde han meget alvorligt: "Anne-Lise, hvad er det dog for en stil, du har leveret til eksamen?" Jeg blev da lidt ked af det, men samtidig havde jeg så meget mindreværd, at jeg tog det som en naturlig ting, at det, jeg havde skrevet, ikke var godt nok.

Men pludselig smilede inspektøren og sagde med meget varme i stemmen: "Nej, det mente jeg ikke, så du skal ikke være ked af det. Din stil er noget af det bedste, jeg har læst længe! Vil du godt love mig, at du vil skrive, hvad du har i dine tanker fremover og blive ved at skrive - også når du bliver voksen?"

Jeg sagde ja og var samtidig meget forbavset over den samtale.

Men i de senere år – efter at jeg havde besluttet at holde op med at skrive, har jeg tænkt på løftet, jeg gav min skoleinspektør. Nu har jeg både givet et menneske og min himmelske Far et løfte om at skrive igen. Når Guds Ånd giver mig tanker om, hvad jeg kan skrive om, gør jeg det med glæde. Jeg føler ikke, at jeg er noget særligt og vil absolut ikke tage nogen ære for det, jeg skriver. Men hvis Gud kan bruge mig med det talent, jeg har fået af Ham, vil jeg gerne gøre det. Mit eneste ønske er, at det, jeg skriver, må blive til hjælp og opmuntring for nogen, og at Gud må blive æret igennem det.

3. kapitel

Guds gode idé

Efter at have følt, at Helligånden ville have, at Peter og jeg skulle skrive en bog til jøderne, gik vi i lang tid og spekulerede på, hvad vi skulle skrive om. Vi var begge fuldstændig "blanke". Når vi ser, hvad der bliver skrevet, og hvad der ligger i de kristne boghandler med undervisning i Israel, føler vi slet ikke, det er noget for os at skrive om emner fra Bibelen. Almindelige jøder vil nok heller ikke gå hen og købe en bog om et åndeligt emne skrevet af os, så vi lod det ligge og sagde til Gud: "Tak, fordi du har lovet at fortælle os, hvad vi skal skrive. Vi vil ikke bekymre os mere om det, men du må stadfæste, at vi skal skrive til jøderne, ved at give os tidspunktet og emnet."

Der gik flere måneder, hvor vi ikke tænkte mere på dette. Men en dag, da vi fejrede Peters fødselsdag på en restaurant i Jerusalem sammen med vore venner, som ikke er kristne, skete der noget, som fik os til at vågne op! Vor gode ven, Ziona, som er en af lederne på det børnehjem, vi arbejder med i Jerusalem, råbte pludselig ovre fra den anden side af bordet: "Anne-Lise og Peter! Vi ønsker, I skal skrive jeres livshistorie for os her i Israel! Der burde laves en film om jeres spændende liv i Afrika og andre lande, men I kan begynde med at skrive en bog!" Zionas mand, Abraham, som plejer at være lidt sarkastisk over for os, sagde højt og tydeligt: "Ja, denne gang er jeg ikke sarkastisk. Skriv den bog!" Vi var lamslåede, da de godt vidste, at vi er kristne, og at hele vort liv er fyldt med, hvad Jesus Kristus har gjort for os og igennem os. Ziona havde nogle uger forinden sagt til mig, at de ikke ville snakke om Gud, da hverken hun eller hendes mand troede på Ham. Og nu ville de pludselig begge, at vi skulle skrive til jøderne om vores livshistorie.

Da vi kom hjem fra middagen med vennerne, bad vi til Gud og sagde: "Kære Far! Er det dig, der vil have, vi skal skrive vores livshistorie til jøderne, vil vi bede dig om at stadfæste det for os. Vi vil ringe til Ziona og spørge, om hun vil skrive bogen ind på en computer på engelsk, hvis vi indtaler teksten på en diktafon. Hvis hun siger, hun ikke har tid, dropper vi sagen, men hvis hun er villig til at gøre det store arbejde for os, går vi i gang snarest muligt." Vi havde følt Guds tale til os ganske klart om at skrive til jøderne. Nu skulle det så vise sig, om det var Hans gode idé med vores livshistorie. Jøderne vil gerne høre om Guds mirakler,

og vi ville meget gerne fortælle dem om alle de gange, Han har hjulpet os. Så det ville være meget let for os at fortælle gennem en diktafon om Guds store gerninger i vore liv.

Vi ringede til Ziona om aftenen og sagde: "Kære Ziona! Du bad os om at skrive vores livshistorie i en bog til jer. Hvis vi nu indtaler bogen på diktafon, vil du så skrive den ind på computeren, så det bliver rigtigt engelsk?" (Ziona er amerikansk jøde). Hun tøvede ikke et øjeblik, men sagde bare meget højt og tydeligt: "Selvfølgelig vil jeg det!" Vi sagde: "Men Ziona, har du tænkt over, at hele vores liv handler om kristendom og om, hvad Jesus har gjort i vore liv?" "Ja", sagde hun, "men det er *jeres* historie, vi gerne vil høre, helt fra I blev født og til nu. Og I skal tage alle de detaljer med, I kan huske!" Det afgjorde sagen. Vi priste Gud, som på den måde havde åbnet døren for os til at fortælle om Guds fantastiske ledelse og hjælp i vore liv. Vi har gennem årene fortalt enkelte af vore venner i Israel om mange herlige ting, Gud har gjort for os, men nu fik vi en anledning til at give hele vort vidnesbyrd til rigtig mange mennesker, som ikke kender Jesus og Hans kærlighed. Mange jøder har oplevet en hård kristendom, der ville have dem udryddet, men vi vil gerne, de skal høre om, at der findes kristne, som oplever Guds kærlighed og viser denne kærlighed til det jødiske folk.

Vi kender Zionas hverdag, hvor hun arbejder fuldtids på børnehjemmet og bagefter kører hjem og har elever, som hun underviser i engelsk helt til kl. 21 fem dage om ugen. Så vi var meget overraskede og taknemmelige over, at hun ville gøre det store arbejde for os. Nu var vi helt sikre på, at det var Gud, der ved

Helligånden havde ledet alt dette. Det er meget velsignet at høre Helligåndens røst i sit hjerte, men det er altid godt, at få det, Han siger, bekræftet!

Nu, hvor jeg skriver dette kapitel, er bogen blevet skrevet og trykt på engelsk, og den er delt ud til rigtig mange mennesker i Israel. Alle, der har læst den, er meget begejstrede og interesserede i vores tro, så det har forårsaget mange gode samtaler, siden bogen udkom.

Da vi var i Israel sidste gang nu i 2012, var der mange jøder, der spurgte os, om ikke bogen kunne blive oversat til hebraisk, så endnu flere jøder kunne læse den. Det syntes vi lød spændende. Men hvem skulle vi få til at gøre det store arbejde? Da vi nævnte det for Ziona, tænkte hun meget over det, og da der var gået en måned, ringede hun til os og sagde: "Jeg vil gerne oversætte jeres bog til hebraisk, og min mand, som er meget dygtig i den hebraiske grammatik, har lovet at læse korrektur på den! Det var en meget stor glæde og overraskelse for os, da hendes mand som sagt er meget skeptisk over for vores tro. Men nu er disse to kære venner gået i gang med oversættelsen, og det viser, at de inderst inde accepterer os og ønsker at andre skal høre og læse, hvad vi har på hjerte.

Alt er muligt for Gud, og vi beder meget om, at vores vidnesbyrd må blive til stor velsignelse og bære frugter for evigheden.

4. kapitel

Tænk, Gud er min Far

Jeg oplevede en meget speciel måned, mens Peter, min mand, var på missionsrejse i Tanzania for nogle år siden. Jeg skulle have været med ham, men jeg fik et voldsomt knæk i ryggen, lige før vi skulle til at pakke kufferten, så jeg blev tvunget til at sidde i en stol og bevæge mig meget forsigtigt i en hel måned! Det var meget mærkeligt at opleve, at det var, som om det var Gud, der havde stoppet mig i alle mine aktiviteter for at lære mig noget helt nyt! Det er ofte i de svære, uforståelige situationer, at Gud taler!

Efter at Peter var rejst, og jeg var helt alene i lejligheden, besluttede jeg at indtale dele af den bog, som vi havde lovet Gud og jøderne at skrive om vores liv.

Hver morgen, når jeg satte mig i min gode stol og ville tage en

stund med Jesus ved at læse i Ordet og prise Ham, oplevede jeg noget meget mærkeligt fra allerførste dag. Efter at jeg havde læst Guds ord og skulle til at bede, sagde jeg - uden at tænke over det: "KÆRE FAR!" Jeg bredte mine hænder ud for Ham og følte med det samme, at Guds Ånd var lige dér sammen med mig. Jeg har bedt meget i mit liv, men netop dette: "Kære Far!" blev begyndelsen til en velsignet følelse af Guds nærvær, som jeg aldrig har mærket på samme måde før. Det mærkelige var, at jeg, hver gang jeg sagde: "Kære Far!" begyndte at græde – fuldstændig uden kontrol fra min side – og jeg åbnede mig fuldstændig for Helligånden. Ingen kunne se mig eller høre mig, og jeg følte mig helt alene med min himmelske Far. Det blev så levende for mig gennem hele måneden, at Gud er min Far! Jeg kunne fortælle Ham alt og tilbede Ham af hele mit hjerte. Jeg følte og føler stadig, at Han har fuld kontrol over mit liv og elsker mig og har omsorg for mig. Jeg har altid vidst det, men nu ved jeg det uden at tvivle det allermindste.

Det ord, som Jesus siger i Johs.14, 23 har altid grebet mig meget: "... om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham!"

Tænk, at min elskede Frelser, Jesus, og Gud, min Skaber og Far, vil komme til mig og tage bolig i mig ved Helligånden! Jeg er som et lille fnug i Guds store skaberværk, men Gud holder øje med mig og kender min inderlige længsel efter at kende Hans ord og adlyde Ham.

Jeg oplevede det fantastiske, at da jeg var "løbet tør" for mad,

fik jeg pludselig besøg af vore venner, Liv og Erik, fra København. Med det samme, vi havde snakket lidt, sagde de: "Vi vil gerne købe ind til dig, inden vi rejser igen!" De købte rigeligt ind, så jeg havde alt, hvad jeg skulle bruge, indtil Peter kom hjem. Jeg følte helt klart, at det var Guds omsorg for mig gennem mine kære venner.

Den måned, jeg var alene, kom min himmelske Far meget nær ved sin Ånd, og jeg mærkede Helligånden i mine bønner, i min tilbedelse og i mit arbejde med bogen til jøderne.

Da Jesus var opstået fra de døde og havde sejret over synd, Djævel, død og alt andet ondt, sagde Han til Maria, som mødte Ham ved den tomme grav: "... Gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud." Johs. 20,17.

Elskede ven, som læser dette! Da Jesus døde for vore synder og opstod fra de døde, havde Han kæmpet den kamp, der skulle kæmpes, for at Hans himmelske Fader blev vor Fader, og Hans Gud blev vor Gud. Alt det, der skilte os fra Gud, vor Fader, er fjernet ved Jesu fuldbragte værk på Golgata, og vi kan frimodigt sige, når vi tror på Jesus, vor frelser, at Gud er vor Gud, og Jesu Fader er vor Fader. Det var den stærke åbenbaring, jeg fik, da jeg sad i min stol og ikke kunne røre mig for smerter. Gud, min Fader, ser mig og elsker mig. Han har omsorg for mig under alle livets omstændigheder. Så er alt andet småting. Gud er min Fader!

Det, jeg ikke kunne forstå, var, at hele tiden, mens jeg bad og tilbad Gud på dansk og i nye tunger, græd jeg, som jeg sjældent har grædt. Tårerne løb, mens jeg bad i nye tunger, det bønnesprog, vi får ved Helligånden, når vi beder om det. Samtidig med at jeg græd, følte jeg en usigelig lettelse og frihed. Alle mine smerter og bekymringer var ingenting i forhold til det: at være nær hos Gud min Far. Det var, som om Han omsluttede mig med en usynlig mur af kærlighed og omsorg! Senere åbenbarede Helligånden sig for mig og fortalte mig, hvorfor jeg græd så meget. Det vil jeg fortælle om i næste afsnit.

Elskede ven! Gud er din Fader! Han elsker også dig! Han dømmer dig ikke, men Han sendte Jesus for at frelse dig. Ingen jordisk far kan elske dig, som Han gør. Han vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig! Det er det dyrebare "Guldkorn", du og jeg kan leve på i fremtiden. Og holder vi fast ved Jesus som vor frelser, kan vi også dø på dette velsignede ord og vide, at vi går hjem til Gud, vor Far, og til Jesus Kristus, vor frelser.

5. kapitel

Hvorfor græd jeg?

Som jeg fortalte i mit sidste "Guldkorn", var jeg alene hjemme i Danmark i en måned, hvor jeg, hver gang jeg bad: "Kære Far" i min morgenbøn, begyndte at græde. Jeg græd ikke, fordi jeg var ked af det. Tværtimod følte jeg en enorm styrke og kraft fra Gud, når jeg var færdig med at bede. Jeg forstod ikke, hvad der foregik i mit indre, men jeg vidste, Helligånden var meget nær hos mig.

En måned senere skulle min mand, Peter, og jeg til Israel i vort missionsarbejde. Vi aftalte, at Peter skulle rejse videre til Malawi i Afrika for at starte nye projekter bandt de afrikanske venner, vi har dernede. Vi havde sat os for at skaffe løn fra Danmark til 40-50 indfødte evangelister, så vi gennem dem kunne være med til at "indtage landet" Malawi, som er meget fattigt, og mange

kender meget lidt til Jesus og Hans underfulde frelse.
Mens Peter var i Malawi, skulle jeg rundt for at tilse vore projekter i Israel og samtidig arbejde på den bog, vi var i gang med at skrive til jøderne. Jeg havde min veninde, Birgit, hos mig som medhjælper, og alt tegnede til at blive såre godt.

Men da Peter var rejst, blev jeg meget syg. Jeg havde hostet lidt, inden han rejste, men hosten blev værre og værre, som dagene gik. Jeg var på en klinik til undersøgelser flere gange, men lægerne sagde, det var bronkitis, og de gav mig forskellig medicin, som dog ikke hjalp.

Pludselig blev jeg meget syg, fik feber og hostede nat og dag, så jeg holdt alle andre i min nærhed vågne om natten. En af vore gode venner, Linda, fandt en privat klinik, hvor jeg kunne komme med det samme og blive røntgenfotograferet og undersøgt grundigt på alle måder. Lægen, som var amerikansk jøde, blev meget forskrækket, da han så alle blodprøver og røntgenbilleder. "Du har dobbeltsidig lungebetændelse, og din saltbalance i kroppen er alt for lav. Der er flere ting, som gør, at jeg bliver nødt til at give dig meget penicillin og prednison. Du må ikke drikke ret meget men skal spise meget saltholdige måltider."

Jeg havde svært ved at holde mig oprejst og følte til tider, at min sidste tid var kommet. Gud være lovet for Birgit, som er sygeplejerske og holdt øje med mig og hjalp mig hele tiden. Jeg begyndte at tale i vildelse og mistede appetitten, kunne ikke sove og kunne ikke få luft. Det endte med, at jeg skulle ligge med ilt hver nat og indhalere medicin gennem en inhalator seks gange om dagen. Mange af vore jødiske venner er læger, og de gjorde alt, hvad de

kunne for at hjælpe mig, men de var meget betænkelige ved min tilstand.

Da Peter kom tilbage fra Afrika, blev han meget forskrækket ved at se mig. Han troede, jeg var ved at dø. Midt i al min elendighed, inden Peter kom, begyndte jeg at få mange dårlige nyheder fra Danmark, og jeg fik nogle e-mails, der var meget negative og næsten forskrækkede mig. Jeg forstod pludselig, at jeg kæmpede mod den Onde selv i den åndelige verden, og han ville bruge alle kneb og ødelægge vore planer for Malawi og for bogen, vi arbejdede på.

Selv om jeg havde det forfærdeligt, følte jeg en indre uforklarlig styrke og fred. Jeg så mig selv som stående på en åben mark, hvor der blev skudt pile imod mig fra alle kanter. Men pilene nåede mig ikke! De faldt til jorden uden at skade mig.

En dag spurgte jeg Herren: "Hvad er det, der sker med mig i denne tid? Hvorfor græd jeg så meget under min bøn derhjemme, og hvorfor skal jeg igennem alt dette onde nu?"

Jeg fik Guds svar i et lysglimt ind i mit sind, og jeg hørte Helligåndens røst klart i mit indre: "Det var ikke blot dig, der græd. Det var også mig, der græd og gik i forbøn for dig, for jeg vidste, at du skulle igennem alt dette!"

Jeg har aldrig oplevet noget lignende. Det var en guddommelig oplevelse for mig, som jeg aldrig vil glemme. Nu vidste jeg pludselig, hvad der foregik, og at jeg ikke var alene i kampen! Å, hvor blev jeg styrket! "Pilene" faldt til jorden, fordi Gud selv beskyttede mig og omgav mig med sine engle og sit nærvær. Jeg læste hver dag i Salmernes bog, og hver linje blev så levende for mig,

at jeg mærkede en uforklarlig styrke i mit indre, mens jeg læste. Jeg har aldrig følt min himmelske Far så nær ved Helligånden. Jeg vidste ikke selv, hvad jeg bad om den måned, jeg var alene i Danmark, men det gjorde Guds Ånd! Det var Ham, der græd og bad på mine vegne. Å, hvor velsignet det er at være Guds barn. Halleluja og æret være Hans velsignede navn!

Da Peter kom, måtte Birgit rejse hjem til Danmark, men jeg kunne se Guds omsorg ved, at jeg aldrig var alene, og Gud sørgede for den mindste detalje på alle måder.

Vi ville gerne rejse hjem til Danmark, så snart jeg fik det lidt bedre, men der var ingen flyselskaber, der ville tage ansvaret for mig, da jeg hele tiden skulle have ilt. Lægen sagde: "Du får absolut ikke lov til at rejse, før du får det bedre og ikke længere behøver ilt."

Vi prøvede at få et sted at bo, men det er meget svært i Israel, hvis man ikke har planlagt det i forvejen. Jeg måtte blive dernede en måned ekstra. Men pludselig kom den jødiske dame, som skriver vores bog ind på engelsk for os. Hun sagde: "Hvis du kan klare nogle trapper op til 1. sal, kan du og Peter bo hos min mand og mig, så længe I vil!" Det var Guds omsorg midt i alt det svære. Jeg blev kørt ind til klinikken i taxa hver dag, og efter en tid begyndte jeg at få det bedre. Alle læger og sygeplejersker på klinikken og alle vore venner rundt i Israel åndede lettet op. Vi selv kunne mærke Guds stærke arm omkring os, og vi blev knyttet tættere til Ham i den tid.

Det er svært at skrive om alt dette, da det er noget meget helligt

for mig. Men flere sagde: "Du skal skrive om det, da det kan være til hjælp for andre, som har det svært." Vore jødiske venner tiggede og bad mig fortælle om, hvad jeg havde oplevet med Gud, for de kunne se på mig, at jeg strålede, sagde de. Jeg sagde, at jeg godt kunne fortælle det, men de ville sikkert ikke forstå det. De har ingen personlig tro på Jesus som Guds Søn, og flere har i mange år nægtet at tro på Gud. Men ved en middag fortalte jeg det, nøjagtigt som jeg gør her, og der var dødstille ved bordet. Alle var dybt grebet. Og da vi kom hjem til de venner, vi boede hos, spurgte den mest skeptiske af vore venner, om jeg ville fortælle det én gang til. Han tvivler ikke mere efter dette! Vi fik nogle rigtig gode samtaler i hele den tid, vi var dér.

Jeg ønsker at opmuntre dig, som er i trængsler eller måske kommer det. Hvis du tror på Jesus Kristus, er du Guds barn, og så vil Jesus selv og den gode Helligånd fra Gud gå i forbøn for dig med uudsigelige sukke. Hør, hvad Guds ord siger i Romerbrevet 8, 26-27: "Og også Ånden kommer os til hjælp i vor skrøbelighed. For hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, ved vi ikke. Men Ånden selv går i forbøn for os med uudsigelige sukke, og han, der ransager hjerterne, ved, hvad Ånden vil, for den går i forbøn for de hellige efter Guds vilje." Og i vers 34 står der: "Hvem vil fordømme? Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os." Der står om Jesus, vor Ypperstepræst, i Hebræerbrevet 7, 25: "Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever og vil gå i forbøn for os."

Læs resten af dette fantastiske kapitel i Bibelen og se, hvor højt

elskede vi er. Du og jeg og alle hellige har Jesus Kristus og Helligånden, som går i forbøn for os hele tiden. Kald Gud din kære Far, og vær ikke bange for at græde ind for Ham, når du beder. Bed i ånden, og vær den, du er, når du har din bønnestund. Tag tid til Ham, din Far og din Frelser, som elsker dig så højt og hele tiden ser på dig med sine kærlige øjne!

Må Gud styrke dig gennem dette "Guldkorn"!

6. kapitel

Hør Guds stemme

Der er mange, der har spurgt mig, hvordan jeg kan høre Guds stemme. Og når Peter og jeg er gået i gang med et nyt projekt i vores missionsarbejde, hvordan kan vi så vide, det er Guds vilje, at vi skal gå ind i det?

I mit personlige liv med Gud har jeg oplevet at høre Gud tale til mig ved Helligånden mange gange i de mange år, jeg har levet. Det sker helt spontant, når jeg mindst venter det. Jeg kan høre, det er Gud, der taler, fordi Han siger noget inde i min ånd, som er helt nyt for mig - noget, jeg aldrig selv kunne finde på at tænke eller sige. Det er aldrig noget overåndeligt, mærkværdigt noget, Guds Ånd siger til mig, men det er noget, der viser mig en klar og tydelig vej frem i de ting, jeg står i og spekulerer på. Når jeg beder Gud om at stadfæste for mig, at det er Ham, der taler til

mit indre, følger der en stor fred og mange stadfæstelser med, som gør mig sikker. Det er altid noget, der passer sammen med Guds ord!

Når jeg lever nær hos Gud i min hverdag gennem at studere Hans ord og bede, tilbede og ære Ham, er der åbent for Guds Ånd til at tale til mig. Hvis jeg ikke har fællesskab med Gud og ikke tager tid til at have kontakt med Ham, kan Han ikke tale til mig. Men jeg har oplevet, at når jeg har et stadigt fællesskab med Ham i Hans ord og bønnen, taler Han til mig gennem fire kanaler:

Han taler gennem sit ord!

Han taler til mig med en stille stemme gennem mine tanker, når jeg er i stilhed!

Han taler til mig gennem andre mennesker!

Han taler direkte ind i min ånd, pludseligt og kontant, når jeg har brug for det! Jeg vil senere fortælle dig mange eksempler på dette, nogle af dem er ret humoristiske!

Når Gud taler gennem sit ord, er der et ord, som jeg måske har læst mange gange gennem livet, der pludselig bliver levende for mig på en helt ny måde. Det er vidunderligt! Det stadfæster for mig, at Guds Ånd bor i mig. Hans Ånd arbejder altid sammen med Hans ord. De ord, Gud taler på den måde, er til trøst, opmuntring, glæde, vejledning eller tilrettevisning!

Når Gud taler gennem mine tanker, er det ofte, når jeg står og er i vildrede med ting - eller der er noget, jeg har glemt, jeg skulle gøre. Der er måske nogen, jeg skal tilgive og sige undskyld til! Eller der er nogen, jeg skal ringe eller skrive til, som trænger til

opmuntring og hjælp. Jeg har vænnet mig til at have en huskeseddel parat i mit lønkammer, for dér minder Guds Ånd mig om alt det, jeg skal huske i dagens løb. Når jeg ikke kan finde ting og sager, er jeg så enfoldig, at jeg siger til Guds Ånd: "Herre, hvor har jeg gjort af det? Jeg skal bruge det nu, og det hele går i kludder for mig, hvis ikke jeg finder det." Der kan godt gå en tid, før jeg får svar på min bøn, men pludselig er det der! For eksempel var der engang, hvor vore pas var blevet borte. Jeg tog det som en selvfølge, at de lå, hvor de plejer, i en lille rejsemappe, vi altid bruger på vore rejser. Men de var der ikke, og vi skulle af sted! Jeg sagde det til Helligånden og bad om hjælp, og der gik ikke mange minutter, før det lød i mine tanker: "Prøv at se efter i inderlommen på den jakke, Peter havde på, sidst I var ude at rejse." Det var nok det eneste sted, jeg ikke havde ledt. Men ganske rigtigt: Passene lå dér!

Når Gud taler til mig gennem andre mennesker, er det ofte, når jeg hører nogen prædike. Det, der bliver sagt, går lige ind i mit hjerte, og jeg ved, det er Guds Ånd, der bruger disse mennesker til at sige nye ting, jeg skal lære.

Men den mest fantastiske måde, jeg hører Guds stemme på, er, når Han pludselig siger noget ind i min ånd, som løser alle de problemer, jeg går og tænker på. Han taler, så jeg ved, det er Ham, der sætter tingene på plads for mig. Jeg glemmer aldrig, hvad Han siger på den måde, og stadfæstelsen er, at det virker! Den besked, Han giver mig, er den eneste og bedste løsning for mig i den sag, jeg arbejder med og beder for.

Jeg vil give dig nogle eksempler i de følgende "Guldkorn", jeg

skriver her, og jeg beder om, at de vil blive til hjælp for dig og dine kære.

Jeg kan nævne, at når Peter og jeg i vores missionsarbejde for eksempel får en henvendelse fra nogen, der trænger til økonomisk hjælp, så har vi en ganske bestemt fremgangsmåde, vi går efter for at vide, om det er Guds vilje, at vi skal gå ind i sådanne projekter:

Vi hører om det og ser, om det er et virkelig stort behov hos mennesker, som er ærlige og oprigtige i det, de har med at gøre.

Vi beder over det og taler om det.

Hvis vi begge har fuldstændig fred i vore hjerter i, at vi skal hjælpe i dette projekt, går vi i gang. Vi forklarer de mennesker, der har bedt om hjælp, at de selv skal bede for sagen, og de skal forstå, at der ikke kommer svar som ved et lynnedslag. Vi har som regel ingen penge til projektet, når vi begynder, men når vi går i gang og fortæller Gud og mennesker om det, så kommer pengene dag for dag fra nogen, som Gud lægger på hjerte at hjælpe. Jeg har ofte spurgt mennesker, som har støttet vort arbejde i årevis, hvorfor de gør det. Mange af dem kender vi ikke. Men de svarer alle, at de hørte engang for længe siden om vores arbejde, og så talte Guds Ånd til dem i deres hjerter om, at de skulle hjælpe.

Vi kan fortælle om et meget specielt tilfælde, vi oplevede for mange år siden. Der var en dame, som vi ikke kendte, der begyndte at støtte vores arbejde hver eneste måned med ret store beløb. Vi var meget taknemmelige og takkede Gud for hende. En dag mødte vi hende ved et møde i København. Hun kom hen til

os, efter vi havde talt Guds ord, og hilste glad på os. Hun sagde noget, som lød helt utroligt: "For nogle år siden blev jeg en kristen, og jeg ville så gerne ofre til Gud og være med til at hjælpe mennesker i nød. Jeg bad meget til Gud om at vise mig, hvor jeg skulle sende pengene hen, for jeg kendte ikke så mange kristne organisationer. Men en dag, da jeg kom ind i S-toget, lå der et lille blad på et af sæderne. Da lød der en tydelig røst i mit hjerte: Læs det blad! Dér vil jeg, du skal støtte!" Hun følte med det samme, at det var Helligånden, der talte til hende, og hun blev meget glad, da hun læste vores lille nyhedsblad, "Mission hjemme og ude". Det var nemlig det blad, der lå på et tomt sæde i S-toget! Gud kan bruge mange forskellige måder at tale til mennesker på, og dette var et af de meget specielle tilfælde!

Det viser os, at vi mennesker er kanaler for Guds godhed til andre mennesker. Vi skal ikke have æren for noget af det, vi gør, men Gud får al æren. Vi er blevet Guds medarbejdere – enten med at bede for nogen, give et ord til nogen eller gøre andet, som Gud kalder os til.

Lad os være i kontakt med Gud hver dag, så får vi et spændende liv!

7. kapitel

Guds enere

Gud elsker os som enkeltpersoner.

Hver gang man kommer til lægen, til skattevæsenet eller til en anden offentlig myndighed, spørges der ofte efter vort personnummer, før der bliver spurgt om vort navn. Nummeret har i vor tid stor betydning i denne verden.

Men Gud ser på os uden at bruge nummerkoder. Han kender os ved navn, og Han ved, hvor vi bor og befinder os. Han ser ikke på os som en stor flok af levende væsener, der går rundt som en forvirret flok små myrer, men Han ser på hvert enkelt menneske med stor kærlighed til os som sine skabninger – som enere.

Da Enok, som er omtalt i 1. Mos. 5, levede, var der mange mennesker på jorden. Men fordi den ene mand, Enok, vandrede med

Gud i flere hundrede år og levede til Guds velbehag i tro og ærefrygt for Ham, tog Han ham hjem til sig, uden at han døde som andre mennesker. Han var en ener!

I 1. Mos. 6 læser vi om, at menneskene var så syndige, at Gud fortrød, Han havde skabt dem, så Han ville udrydde alt levende fra jorden. Men midt i det syndige kaos så Gud med kærlighed på Noah. Han var en ener, som levede et retfærdigt liv, og på grund af ham reddede Gud jorden, så vi eksisterer i dag! Vandfloden kom og tog alle andre mennesker bort, men Noah og hans familie blev reddet af Gud Herren, fordi Noah levede til Guds velbehag. Tænk, at én mand var årsag til Guds frelse af menneskeheden, som efter syndfloden nedstammer fra Noah!

I Salme 106 læser vi, at Gud igen var træt af menneskenes synd og ulydighed, og Han ville udrydde dem. Men på grund af én mand, Moses, som stillede sig i gabet for folket og råbte til Gud om nåde, fik folket lov til at leve.

Én retfærdigs bøn formår meget, stærk som den er. Jakob 5, 16-18.

Derefter nævnes Guds mand, Elias, som et eksempel for os på, at ét menneske kan bede til Herren, og han får bønnesvar. Han var et menneske under samme vilkår som vi. Han bad en bøn om, at det ikke måtte regne, og det regnede ikke i landet i tre år og seks måneder; og han bad igen, og himlen gav regn, og jorden lod sin afgrøde vokse frem. Hvert eneste menneske er specielt for Gud,

og vi kan alle bede om tro til at gøre Guds gerninger som Hans enere på jorden. Lad os bede om den tro, der flytter bjerge!

Jesus døde for hver eneste en af os og gjorde det muligt for os at blive frelst. Men vi bliver ikke frelst som en stor skare, men som enkeltpersoner, der bekender Jesus som frelser. Gud sendte Jesus, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes men have evigt liv. Hver enkelt af os får magt til at være Guds barn ved troen på Jesus. I Det Gamle Testamentes tid skulle præsterne i Guds tempel ofre mange dyr i årets løb for derved at sone folkets og deres egne synder. Men nu har Jesus Kristus, Guds enbårne søn, givet sit liv som et soneoffer for vore synder. Han er den eneste ene, vi skal tro på, og ved Ham får hver enkelt af os syndernes forladelse. Han er den eneste mellemmand mellem Gud og mennesker, ved hvem vi bliver frelst. Han er Guds Ener. Han døde for os og opstod fra de døde, fór til himmelen og sidder nu ved Faderens højre hånd, hvor Han går i forbøn for os.

Tænk på det og tak Gud for det hver dag. På grund af Jesus er jeg en ener for Herren! Jeg har lært, at hver eneste dag er en gave til mig fra Gud, og Han ser mig! Jeg er dyrebar for Ham, og du er dyrebar for Ham. Lad os vælge at være enere for Gud – uanset hvad det koster!

Når vi tænker på dem, Gud udvalgte som sine enere i Bibelen, synes vi måske, at de var noget ganske særligt. Derfor udvalgte Gud dem. Men hvis du læser Guds ord nærmere, og hvis du studerer historien om mennesker, der blev brugt af Gud på missionsmarkerne rundt omkring i verden eller i kirkeligt arbejde, opdager du, at det for det meste var ganske almindelige mennesker,

som havde et oprigtigt ønske om at elske og tjene Gud, og som havde nød for deres medmennesker. Læser du om de store vækkelser inden for kristenheden i mange forskellige lande, opdager du ved nærmere studier, at der, inden vækkelsen brød ud, var en lille, trofast flok mennesker, som samledes til bøn om vækkelse for deres land eller kirke. De gav ikke op, før vækkelsen kom som svar på deres bønner.

Jeg tror meget på forbøn, og jeg ser ofte min kære mor for mig, når hun lå på knæ i bøn for os alle i familien. Min far bad også meget for os, men han havde travlt med at skaffe mad til hele familien, og når han endelig var hjemme, sørgede han altid for, at vi læste Guds ord sammen og bad for hinanden. Alle vi fem børn blev født på ny ved troen på Jesus efter nogle år, og jeg er sikker på, vi blev reddet for Guds rige gennem vore forældres bønner. Én retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft! Jeg vil så gerne opmuntre alle troende til at bede udholdende og trofast for deres familier. Jeg har set det virke, selv om bønnesvarene var længe om at komme. Det er min inderlige bøn i den alvorlige tid, vi lever i, at mange vil vælge at være enere for Gud og være trofaste og udholdende.

Da vi skulle begynde som missionærer i Afrika, rejste vi i 1962 rundt i kirkerne i Danmark og fortalte om vores kald til missionærarbejdet. Vi var ikke noget særligt, men da vi hørte om de store behov i Afrika og havde hørt Guds kald til os om at gå ud og tjene Ham, stillede vi os til rådighed, som vi var. Vi følte os ofte meget små og ringe, når vi besøgte menighederne i Danmark og skulle tale til store og små forsamlinger om vores kald. Da vi

engang skulle besøge menigheden i Aalborg Pinsekirke, var vi så uheldige at komme for sent til mødet. Der kom flere forhindringer på vejen, og vi følte os meget små og skamfulde, da vi stod ude i forhallen og hængte vort overtøj på bøjle. Vi kunne høre præsten, Stig Ohrle, tale inde i salen, og vi åbnede døren ganske forsigtigt. Lige da vi åbnede døren helt, råbte præsten med høj og tydelig røst ordene fra 1. Kor. 1, 26-31, som jeg vil skrive fuldt ud, da de også gælder dig, kære ven, som læser dette:

"For tænk på, brødre, hvordan det var med jer selv, da I blev kaldet: I var ikke mange vise i verdslig forstand, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme. Men det, der var dårskab i verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, som var svagt i verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme, og det, som verden ser ned på, og som ringeagtes, det, som ingenting er, udvalgte Gud for at gøre det, som er noget, til ingenting, for at ingen skal have noget at være stolt af over for Gud." Det opmuntrede os så meget, at vi kunne tale Guds ord til mennesker med stor frimodighed.

Gud har også brug for dig, som tror på Jesus som din frelser. Der var nogen, der bad for dig og viste dig vejen til frelse. På samme måde kan du være årsag til, at din familie og andre kommer til tro på Jesus og skal møde dem hjemme i himlen engang.

"Ham skyldes det, at I er i Kristus Jesus, som er blevet visdom for os fra Gud, både retfærdighed og helligelse og forløsning, for at "den, der er stolt, skal være stolt af Herren", som der står skrevet." 1. Kor. 1,31.

8. kapitel

Bøn er mere værd end guld!

I påsken for snart tre år siden havde Peter og jeg købt billetter til Israel, hvor vi skulle ned en tid i forbindelse med vores arbejde dernede. Pludselig fik jeg et hjerteanfald og blev kørt på sygehuset i Herning i fuld fart.

Mens jeg lå dér med alle mulige ledninger og fik en masse undersøgelser og medicin, råbte jeg i mit indre til Gud og sagde: "Kære Gud! Vi skulle lige nu være i Israel. Billetterne er bestilt og betalt, og jeg skulle med ned for at tjene dig! Nu ligger jeg her – fuldstændig magtesløs. Jeg forstår ingenting. Hvor er du, Gud?"

For at få tankerne på andre baner, åbnede jeg for den lille radio ved sengen, og lige da jeg åbnede, hørte jeg en præst tale om de

to mænd, der er omtalt i Lukas 24, 13. Der står om dem, at de var meget undrende og kede af, at Jesus var død og havde forladt dem. Så står der: "Mens de gik og snakkede med hinanden om alt det, der var sket, kom Jesus selv og fulgtes med dem. Men de genkendte ham ikke." Da jeg hørte det, var det, som om Jesus talte til mig i mit hjerte: "Du tror også, at jeg er væk, og du er efterladt helt alene. Men jeg er altid lige ved siden af dig, selv om du ikke forstår det!"

Jeg var helt chokeret over at høre Helligåndens røst tale så tydeligt til mit indre. Jeg sagde til Jesus: "Jeg forstår ikke, at jeg skal være så syg og magtesløs, når jeg så gerne vil ned til Israel og tjene dig!" Da hørte jeg igen den tydelige indre stemme, som sagde til mig: "Det er ikke alle dine aktiviteter, jeg ønsker mest. Det er *dig*, jeg vil have! Du må tage mere tid sammen med mig og ikke være så opslugt af at gøre en hel masse!"

Jeg lærte utroligt meget i den periode og i andre tilfælde, hvor Gud har tilladt, at jeg pludselig blev stoppet, for at jeg skulle være mere sammen med Jesus i bønnen og i Hans velsignede ord. Jeg har lært at takke Ham, fordi Han får mig til at være stille og lytte til Ham. At være i Guds nærhed er ikke bare mig og dig, der beder Gud om alt muligt, men bøn er fællesskab med Gud, hvor du taler med Ham og tilbeder Ham, og Han taler til dig. Dette fællesskab er mere værd end kostbart guld og ædle stene. Gennem alle de mange år jeg har kendt Jesus, har jeg fået mange bønnesvar og fred og glæde i hverdagen, når jeg tog tid til at læse i min Bibel og tale med Gud!

Jeg ved, at mange kristne - og måske især Guds tjenere - har alt for travlt med mange gode ting for at tjene Gud, men det kan meget let ende med, at alle vore aktiviteter forhindrer os i at være stille for Gud og søge Ham i Hans ord og i bønnen. Jeg bliver lidt ked af det, når jeg hører nogen undervise i Guds ord og sige: "Det er ikke så vigtigt, at du tager en halv eller en hel time med Gud hver dag, læser din Bibel og beder. Det kan let blive en trædemølle. Bare du lever med Herren og beder i dit hjerte hele tiden, er det ok."

Jeg må være ærlig og sige: "Jeg tror ikke på det!" Det er muligt, det virker meget godt en tid, når du ikke har mulighed for at tage en stille stund med Herren af mange forskellige grunde. Men hvis du tænker modsat: "Jeg kan ikke leve uden at have stilhed og kontakt med Gud hver dag" – så vil du opleve, du får en enorm kraft fra dag til dag. Du mærker det måske ikke lige med det samme. Men pludselig må du erkende, at du bliver forandret i samvær med Gud. Hans Ånd virker stærkt i din hverdag, så du ikke så let bliver "væltet af pinden", når der kommer vanskelige situationer eller større prøvelser. Du mærker en indre kraft, der gør dig til en overvinder! Du får visdom til at sige og gøre det rigtige. Jeg kan vidne om det, fordi det har ændret hele mit liv, siden jeg var ung missionær og havde det så svært, at jeg var nødt til at søge hjælp hver dag hos Gud.

Man kan få inspiration og lære meget ved at være sammen med andre mennesker, og er man prædikant, kan man få mange gode prædikener gennem Internettet og ved at læse andres bøger. Men det, du får direkte fra Guds Helligånd i dit lønkammer, giver dig

liv, og når du taler om det, der er liv for dig selv, vil det tale mere til mennesker, der lytter til dine prædikener, end mange ord, du har fået fra andre kilder.

Vi hører meget i dag om at spise det rigtige på de rigtige tidspunkter og sørge for at få de rigtige vitaminer for at få styrke til hverdagen. Jeg føler selv, at der bliver fokuseret så meget på dette, at jeg satser alt, hvad jeg kan, for at leve sundt. Hvordan kan vi da tro, at vi små mennesker kan leve et sundt åndeligt liv uden at tage åndelig føde ind hver eneste dag. Det er godt at høre en god prædiken, når vi går til kristne møder, men det er umuligt at leve med et overskud af åndelig kraft hver eneste dag, uden at vi indtager åndelig føde gennem Guds ord, tager tid til at fortælle Gud om alt det, der ligger os på hjerte, og først af alt tilbeder og priser Ham? Når jeg svigter dér, føler jeg pludselig tomheden i livet og mangel på kraft til at gøre det, jeg gerne vil.

Helligånden talte engang til mig om, at mit indre sjæls- og tankeliv er som en stor kop. Når jeg vågner om morgenen, er koppen tom. Hvis jeg bare skynder mig ud af sengen, sørger for at få lidt at spise og skynder mig af sted på arbejde eller til noget andet, jeg har planlagt, går jeg ud i hverdagen med en "tom kop". Efterhånden som dagen går, bliver der fyldt forskellige ting ind i min sjæls kop. Jeg hører noget sladder om en eller anden, eller der er nogen, der fornærmer mig, så jeg bliver såret eller irriteret. Jeg får måske nogle dårlige nyheder om mine nærmeste, eller jeg bliver måske sagt op på mit arbejde, så al glæde og fred forsvinder og gør mig modløs. Jeg hører måske nogle dårlige, sjofle vittigheder eller ser noget dårligt på fjernsynet. Alle de forskellige ting, jeg

møder, strømmer ind i mit indre og har ofte en meget negativ virkning på mig. Jeg bliver måske deprimeret eller vred, ensom eller får mindreværd. Der er tusinder af reaktioner, som kommer fra det, man oplever i det daglige.

Hvis jeg i stedet for var begyndt med at åbne mit indre for Gud og Hans Ånd, havde læst noget godt i Hans ord og fået bedt og takket Ham uden at stresse og lade tankerne flyve rundt til alt muligt andet, så ville min indre kop blive fyldt med noget vidunderligt godt fra den himmelske verden. At stå op lidt før man egentlig havde regnet med – og tage en stille stund med Gud uden at tænke på andet end Ham og Hans ord, gør os til personligheder, og det er den største hemmelighed, jeg har fundet i livet. Så bliver min kop fyldt til randen med fred, glæde og modstandskraft! Når jeg så går ud i hverdagen, virker Helligånden på mit humør og hele min måde at tage tingene på. Alt det dårlige, jeg hører og ser, går ikke ind i min kop. Det preller af på mig. Kommer der svære valg og situationer, jeg ikke kan tacle, kommer Guds gode Ånd med tanker og svar i rette stund. Jo mere man lader sig fylde fra morgenstunden med Helligånden og Ordet, des mere vil Helligåndens frugter og gaver virke igennem en. Halleluja! Hvilken styrke det er at lade Gud få førstepladsen i mit hjerte og fylde min indre kop!

Kære ven! Snyd ikke dig selv for den rigdom, der er i samværet med Gud! Jeg vil advare alle kristne, der kalder det "lovtrældom" eller unødvendigt at give Herren en halv eller en hel time af hverdagen! Du bruger 23 timer på at sove og arbejde og på at gøre dit legeme tilpas. Lad Gud få den ene time af døgnet i løbet

af din dagsplan. Det er som at investere i en god aktie, der aldrig taber i værdi men tværtimod giver dig et mægtigt overskud. Vi har mere end nogensinde før brug for at give Herren tid til at tale til os - og til, at vi taler med Ham. Han er den eneste, der kan give os liv, ja, liv i overflod! Jesus, Guds Søn, havde brug for at gå afsides og bede til sin Far i himlen, før Han gik ud i sin gerning. Lad os prioritere på samme måde som Jesus!

9. kapitel

Gud talte sit ord til os gennem et menneske

Når vi tænker tilbage på dette, ser vi nogle store skinnende "Guldkorn" ligge på vores vej. Det, vi oplevede, vendte op og ned på hele vores liv. Det var som at køre ind i en rundkørsel, hvor du må vælge den rette vej for at komme til det sted, hvor Gud vil have dig. Det var og er stadig en gåde for os, at Guds Ånd kunne styre vores veje så forunderligt, uden at vi selv anede, hvad vi var i færd med at gøre. Vi vil aldrig fortryde de beslutninger, vi tog dengang. De bragte et helt nyt lys ind over vores tilværelse!
Da vi var unge og endnu ikke var forlovede, levede både Peter og jeg ret tilfældigt. Dagene gik hurtigt af sted, og vi havde begge nok at se til hver for sig med arbejde, uddannelse, venner og

mange andre ting. Ingen af os kan sige, at vi i den tid hørte Guds stemme på en særlig måde. Da vi blev gift, vidste vi begge to, at vi som ganske unge havde fået kald til at tjene Jesus som missionærer, men tanken om at rejse ud og tjene Gud i et fremmed land lå langt fra os. Når vi var hjemme på besøg hos mine forældre, spurgte min mor ofte: "Hvordan går det med jeres kald? Husker I det?" Jeg skød det til side som noget, der ikke skulle føres ud i livet lige nu. Vi ville meget gerne have det som andre unge og sagde også til hinanden, at der også trængtes til missionærer i Danmark.

Mens Peter var ungkarl og kom i Taborkirken i København, sagde han en dag til præsten, at han som helt ung havde fået et meget personligt kald fra Gud til at blive missionær i udlandet. Præsten skød det hurtigt hen og sagde, at Peter nok blot skulle tjene Herren i menigheden og spille på sin harmonika! Det ville have været godt allerede dengang at have fået vejledning om, hvad man gør, når man har et kald fra Gud. Da vi blev gift, tjente vi Herren på mange forskellige måder og havde blandt andet stuemøder i vores hjem. Vi havde en dejlig flok venner, vi kom sammen med og havde også møder i deres hjem. Vi fik vores to dejlige sønner, og livet gik sin gang med meget arbejde og travlhed. Vi havde godt vellønnet arbejde og købte hus, og efter en tid begyndte vi at komme i en lille god menighed, Eben-Ezer, i Kgs. Lyngby. Vi havde hånd om søndagsskolearbejdet, og hver gang vi var til møde i den menighed, gik vi meget berigede hjem. Vi følte os rigtig godt hjemme der. Men der manglede noget! Vi syntes hele tiden, der skulle ske noget nyt, og vi var ikke helt

tilfredse med livet. Vi tjente mange penge, men det var, som om pengene gik i en hullet pung.

Vi var endnu ikke kommet ind i Guds fuldkomne vilje med vore liv. Guds velsignelse og fuldkomne velbehag over vore liv manglede!

En søndag kom et missionærægtepar, Ulla og Alfred Jensen, på besøg i menigheden. De sang og fortalte om deres missionsarbejde i Tanzania. Alfred talte om Jonas i hvalfiskens bug og om, at mennesker, som havde Guds kald til en bestemt tjeneste, ikke altid fulgte Guds anvisninger – men gik deres egne veje. Han sagde bl.a.: "Nu har vi rejst rundt i Danmark i et helt år og talt om behovene i Afrika. Vi mangler hjælpere, men der er ikke én, der har meldt sig til at komme og hjælpe os!" Peter og jeg vidste med det samme begge to, at det var os, der skulle melde os til tjeneste i Afrika. Gud brugte Alfred Jensen til at tale til os om vores kald. Nu var det tid for os til at forlade alt og gå ud i det kald, Gud havde givet os i vores tidlige ungdom. Gud talte meget tydeligt til os gennem Ordet om Jonas. Vi fik bagefter stadfæstet på flere forskellige måder, at det var Guds Ånd, der havde talt gennem Ordet og nu kaldte os til at rejse til Afrika og tjene Ham. Det var meget vigtigt for os at få stadfæstet, at det var Guds Ånd, der kaldte os, så da Peter bad bordbøn derhjemme efter mødet, sagde han: "Kære Gud, hvis det er nu, du vil have os ud at virke for dig på missionsmarken, må du lede os sammen med de to missionærer, der talte på mødet i dag, Amen!" Lige da Peter sagde "Amen", ringede telefonen, og en af lederne fra vores kirke sagde: "Var det ikke noget for jer at komme og drikke kaffe hos os

sammen med missionærerne fra Afrika?" Vi svarede "Tak" til invitationen og gik ind i stuen og bøjede vore knæ og sagde til Herren: "Vi siger "Ja" til at tage ud og hjælpe de to kære mennesker i Afrika, hvis de kan bruge os. Du ved, at vi hverken kan sproget eller prædike, og du kender alle de behov, der er, når vi siger Ja til denne beslutning!" Det var i 1962 i efteråret, vi tog denne store beslutning, som vendte op og ned på hele vores liv.

Efter vi havde sagt til Ulla og Alfred, at vi gerne ville komme, blev de meget glade. Efter dette gik det slag i slag med Guds styring, så vi bare slappede af og tog hver dag af Hans hånd. Peter blev pludselig tilbudt et arbejde, der ville give ham det dobbelte i løn, men vi vidste begge to, at det var en fristelse, vi skulle sige nej til. Vi sagde vores arbejde op, fik solgt huset, flyttede ind i vores kirke i en lille lejlighed, hvor vi boede nogle måneder, mens vi holdt møder i Danmark og fortalte om vores kald. Vi fik billetter til en stor luksusdamper, der sejlede til Tanzania, og vi fik lige nøjagtig penge til billetterne på mirakuløs måde. Vi fik givet vores sager væk, og en del blev pakket i store trækasser og sendt til Tanzania. Der stod mad på bordet fra venner og bekendte, når vi kom hjem, vi fik helt nyt tøj i en fart og tog nogle måneder på bibelskole i Oslo, og Peter tog en kort tid på bibelskole i Elim i København. Ja, det hele faldt på plads i sådan en fart, at vi mærkede, Gud havde alt under kontrol. Vore forældre var glade for, at vi ville tjene Jesus, og vores drenge syntes, det var spændende. Vi anede ikke, hvad vi skulle ud til – men havde en usigelig fred i vore hjerter. Ordet om Jonas, der var kaldet til at gå til Ninive med budskabet om, at mennesker dér skulle omvende sig til Gud,

var lyslevende for os, og vi vidste, det var Guds Ånd, der brugte netop det ord til at få os af sted.

Vi tog afsked med venner og familie på Københavns hovedbanegård i juni 1963 og kørte med toget til Venedig i Italien, hvor vi skulle ombord på damperen, "Lloyd Triestino" til Afrika. Vi blev forbavsede over, at båden var så flot, og de andre passagerer var velhavende mennesker, der nød alt, hvad der var at nyde ombord. Vi havde ikke mange ører tilovers, så det blev en sparetur for os, men vi var glade og forventningsfulde.

Jesu tale direkte til mit hjerte gennem sit ord

En dag under sejlturen gik Peter op på dækket med vores drenge, Svend og Torben. De havde fået feber af de mange vaccinationer, der krævedes for at komme til Afrika. Det gjorde så ondt i mig, at de skulle være sløje og have feber. Så da de var gået fra kahytten, begyndte jeg at græde. Jeg bøjede mine knæ og udøste hele mit hjerte for Gud. Jeg sagde: "Kære Jesus, jeg kan ikke holde ud, hvis vore børn skal lide, fordi vi skal rejse ud på missionsmarken. Er det nu helt rigtigt, det, vi gør? Jeg er pludselig helt fortvivlet og kan ikke se, om det er rigtigt!" Da hørte jeg en meget klar røst i mit indre, som jeg vidste var Jesu stemme. Han sagde så tydeligt, som om Han stod lige ved siden af mig: "Ligesom Faderen sendte mig til verden, sådan sender jeg jer!" Det ord lyste hele mit indre op! Jeg blev så frigjort og glad, at jeg ikke kan forklare det. I de mange år vi har været i Afrika, har disse ord fra Jesus holdt os oppe. Når alting var svært økonomisk og med sygdom og modgang, sagde vi til hinanden: "Vi er kaldet af Gud til at være her, og det står vi fast på!" Siden den dag, Jesus

sagde, at vi var sendt på samme måde, som Han selv var sendt ud med budskabet om frelse til mennesker, har jeg aldrig tvivlet på, at det var Guds Ånd, der sendte os ud i missionsarbejdet. Det er nu 50 år siden, vi tog beslutningen om at rejse ud, og vi har aldrig fortrudt det. Skulle vi vælge i dag, hvad vi ville gøre med vores liv, ville vi helt sikkert gøre de samme ting igen. Det har været et liv med mange prøvelser, men der har været endnu flere glæder og sejre, og vi priser og takker Gud af hele hjertet, fordi vi har fået lov til at tjene Ham i det arbejde, Han havde bestemt os til. Guds tale til os gennem sit ord er brændt ind i vore hjerter, og det fryder os, at Jesus har sendt os på samme måde, som Gud, vor Far, sendte Ham.

De to "Guldkorn", som Guds ord gav os om Jonas, der blev kaldet, og om, at vi blev sendt på samme måde, som Jesus blev sendt, ligger og glimter som klare lys på vores livsvej. "TAK, kære Gud, for disse levende ord!" De bragte nyt liv og lys ind i vores liv. Uden disse stærke ord var vi måske aldrig kommet ud i Guds arbejde og været så urokkelige og sikre i vores kald. Kun Guds Hellige Ånd kan brænde Guds ord ind i vore hjerter, så vi går uden at tøve, når Han kalder!

10. kapitel

20.000 kr. til såsæd i Uganda

Da vi på en af vore missionsrejser som ret nye missionærer skulle til Tanzania, skulle vi rejse gennem Nairobi i Kenya, og før afrejsen fik vi bud fra Missionsfondens leder i Danmark, Otto Lohse. Han havde hørt om krigen i Uganda og hørt, at folk var så fattige og udhungrede, at de spiste den majs, de skulle bruge som såsæd, så de ikke havde noget at så - for at få den næste høst. Han sagde: "Jeg har hørt, at I rejser gennem Kenya, som jo er naboland til Uganda. Kan I ikke hjælpe os med at få sendt 20.000 kroner over grænsen til Ugandas befolkning, så de kan få sæd at så?" Vi vidste ikke, hvordan vi skulle klare det, men sagde, at vi ville gøre, hvad vi kunne i de par dage, vi skulle være i Nairobi. Vi havde ikke fået noget sted at bo, så vi skulle på jagt efter et værelse så snart, vi kom til Nairobi.

Vi spurgte flere af vore venner i Nairobi, om de kendte nogen missionærer, der skulle til Uganda i nærmeste fremtid, men alle rystede på hovedet. Ingen tog frivilligt til Uganda i den tid, hvor der var krig og uro overalt. Vi sad i vores bil og bad Gud om hjælp, da vi pludselig fik en tanke, som vi begge vidste, var fra Gud, da vi ikke selv kunne have fået dén tanke: "Tag om til Menonitternes gæstehus! Der kommer én, I kan sende pengene med til såsæd i Uganda!" Vi havde aldrig boet på dette gæstehus før – men vidste, at det var dér, vi skulle bo de to dage, vi havde ophold i Nairobi. Da vi ankom, spurgte vi damen i receptionen, om de havde nogen missionærer på besøg fra Uganda. Hun rystede på hovedet. Nej, det havde de ikke. Vi fik imidlertid et værelse og slog os til ro i det hyggelige rum. Menonitterne er en kristen bevægelse fra Amerika. De er meget hjælpsomme og venlige. De går stille omkring, og der er en usigelig fred omkring dem. Vi ventede på, at vi skulle møde en missionær, der skulle til Uganda, men vi ventede forgæves til næste dag. Lige da vi skulle til at gå til ro den næste aften, kom der en yngre mand ind og bad om et værelse for natten. Da han var blevet skrevet ind i bogen i receptionen, kom vi i snak med ham. Det viste sig, at han var missionær i Uganda! Han fortalte os om den store nød, der var blandt folk derovre, og at der ikke var såsæd nok, så de kunne så og få en høst efter regntiden. Vi var helt overvældede over Guds ledelse! Vi fortalte ham, at vi havde fået 20.000 danske kroner med til såsæd i Uganda, så vi ville overlade til ham at fordele pengene, så de fattige, sultne mennesker fik hjælp. Vi var overvældede, men han var endnu mere overvældet! Han havde ikke

drømt om at få så mange penge til hjælp i Uganda. Han sagde: "Det har været så sørgeligt at se de indfødte stå med deres spader og hakker og gerne ville i gang med markarbejdet, men de havde været så sultne, at de var nødt til at spise den sæd, de skulle have brugt nu til at så i deres marker.

Endnu engang priste vi Gud! Han sendte en mand, vi kunne stole på, og som kunne købe sæd med hjem fra Kenya til Uganda og dele ud i hele det område, han havde ansvar for. Herren kender hvert eneste skridt, vi tager på jorden, og Han griber ind i rette tid, når vi går bud for Ham. Det styrkede os i troen. Det styrkede missionæren i troen, og det styrkede ikke mindst de kære afrikanere i Uganda i troen. De havde bedt til Gud nat og dag for at få hjælp, og så talte Gud til lederen af Missionsfonden i Danmark om at sende hjælp ud. Vi skulle lige præcis ud på det bestemte tidspunkt og blev ledet hele vejen til den mand, der kunne tage pengene med til Uganda. Det er stort at få lov til at være kanaler for Guds godhed til mennesker i nød.

Vi var nye missionærer, men gennem denne oplevelse lærte vi at høre Guds stemme! I de mange år, der er gået siden denne oplevelse, har vi hørt Guds stemme mange gange, både gennem mennesker og forskellige oplevelser, men allermest gennem læsningen af Guds ord.

"Herrens lov er fuldkommen, den styrker sjælen.
Herrens vidnesbyrd står fast, det giver den uerfarne visdom.
Herrens forordninger er retskafne. De glæder hjertet.
Herrens befaling er ægte, den giver øjnene glans.

Herrens ord er rent, det består til evig tid.
Herrens bud er sandhed, de er alle retfærdige.
De er mere kostbare end guld, end det reneste guld i mængde.
De er sødere end honning, end flydende honning.
Din tjener lader sig advare af dem, der er stor løn ved at holde dem."
Sal. 19,8-12.

11. kapitel

Den rigtige prioritering

Da vi havde været missionærer en tid, og vi begyndte at kunne bruge sproget, swahili, blev der mere og mere for os at gøre, så vi begyndte arbejdsdagen meget tidligt om morgenen, når folk kom til vores dør og råbte; "Hodi, hodi!" Det betyder: "Er I dér? Vi vil gerne snakke med jer!" Vi arbejdede begge to hele dagen, lige til solen gik ned ved 19-tiden. Vi holdt mange møder på missionsstationen og ude omkring i de små byer, og flere og flere gav deres hjerter til Jesus. Jeg havde en lille klinik, hvor jeg hjalp de syge, og om eftermiddagen havde jeg sykursus for kvinderne. Næsten hver dag skulle jeg undervise i religion på vores lille skole, og hver uge underviste jeg evangelisterne i at spille guitar. Der var breve og regnskab at ordne, og Peter var på farten hele dagen, så jeg skulle snakke med de mange, der kom til vores dør for at

få hjælp eller for at spørge om noget. Vi elskede dette arbejde, og det var netop sådan, vi havde tænkt os, at en missionær levede.

Men når vores børn kom hjem fra kostskolen, hvor de havde fire lange ferier hvert år, fik jeg problemer med mig selv. Jeg elskede at være sammen med dem hele tiden og hjælpe dem med forskellige ting. Om aftenen havde vi god tid, når der faldt ro over vores hus, som lå lige midt iblandt afrikanerhytterne. Både Peter og jeg nød at være sammen med børnene om aftenen og snakke om alt muligt og synge og spille og hygge os. Men om dagen var jeg i konflikt. Jeg var jo kaldet af Gud til at være missionær og burde gå rundt i hytterne og tale med mennesker om Jesus. Det plejede jeg at gøre, når børnene var i skole, men når de var hjemme, ville jeg hellere bage kager, lave deres livretter, sy tøj til dem og være sammen med dem i alt det, de gerne ville lave.

Jeg ville også gerne være en god kone for Peter, som jeg elsker meget højt, og jeg burde også gøre alt det, der lå og ventede på at blive gjort på kontoret, i huset og i arbejdet. Det hele kørte rundt i hovedet på mig. Hvor skulle jeg begynde, og hvor skulle jeg ende for at gøre det hele rigtigt?

En morgen bad jeg indtrængende til Gud om at hjælpe mig med at prioritere rigtigt. "Hvad skal jeg gøre, kære Far i himlen? Jeg er ved at fortvivle. Kan jeg tillade mig at slappe af og bare være MOR, når børnene er hjemme fra skolen? Jeg vil gøre det, du synes, er det vigtigste for mig at gøre!"

Pludselig – efter at jeg havde bedt længe – stod det lysende klart for mig i mine tanker, hvad jeg skulle gøre. Det var og er stadig en åbenbaring for mig, som har virket effektivt gennem de

mange år, der er gået, siden jeg lagde min sag frem for Gud. Jeg har givet disse tanker videre til mange andre, og de har været til stor hjælp for mange, der gerne vil tjene Jesus – men som har så travlt, at de ikke kan nå alt det, de gerne vil i hverdagen.

De tanker, der pludselig stod lysende klare for mit indre blik, var følgende, som jeg er sikker på kom fra Gud som svar på mine bønner:

1. Din første prioritet skal være fællesskab med Jesus i Hans ord og i bønnen!

Beretningen om vintræet og grenene i Johs.15 stod helt klar for mig. Hele beretningen vidner om, hvad Guds vilje er med vores liv, og Jesus siger i vers 5, at uden Ham kan vi slet ingenting gøre. Jeg følte klart, at jeg ikke ville nå langt med alle mine aktiviteter, hvis ikke Jesus var nummer ét i mit hverdagsliv. Jeg måtte begynde med at være sammen med Ham!

Jeg begyndte med det samme at tænke på, hvor tidligt jeg var oppe om morgenen. Hvordan skulle jeg klare at stå op tidligere? Jeg besluttede, at uanset hvor træt og søvnig jeg var, så ville jeg stå op en time før alle andre for at være i Guds nærhed. Det begyndte jeg så med dagen efter, og det mærkelige var, at jeg overhovedet ikke var træt! Jeg havde en velsignet stund med Jesus og var fuld af energi bagefter. Det var herligt! Da jeg havde levet dette "morgenliv" sammen med min Bibel og med bøn og stilhed, fandt jeg ud af, at alt det andet, jeg skulle gøre i dagens løb, gik meget lettere, og jeg fik nye ideer til, hvordan tingene kunne gøres. Det var vidunderligt! Jeg kan ikke fortælle her om

alt det, der skete med mig og mine omgivelser, men det var ikke småting! Guds ord blev så levende for mig, at jeg måtte begynde at skrive ned, hvad jeg fik i tankerne fra Helligånden, og det gav mig en masse at give videre til andre mennesker.

2. Din næste prioritet er din mand!

Jeg havde selv tanker om, at de næste, jeg skulle have specielt fællesskab med, skulle være vores børn. Så jeg blev meget forbavset over, at det stod helt klart, hvor vigtigt det var, at jeg havde mere fællesskab med Peter end med andre mennesker. Jeg syntes, alt gik så godt for ham, og at vi havde det godt med hinanden. Men jeg følte Guds Ånd tale tydeligt til mig om at tage meget tid sammen med Peter. Vi skulle følge med i hinandens arbejde, tale meget sammen, læse Guds ord sammen og bede sammen. Vi skulle ikke blot være ægtepar – men venner! Vi skulle tage tid til at hygge os og slappe af efter den travle hverdag. Jeg skulle hjælpe ham med alt det, han ikke selv kunne nå. Jeg så pludselig, hvor forskellige vi var, og hvordan Gud havde sat os sammen for at supplere hinanden. Det var perfekt! Helligånden talte også til os om, at hvis vi havde det godt med hinanden, ville det smitte af på vores børn, og de ville føle sig trygge. Venner og naboer ville også lægge mærke til det. Vi havde haft det rigtig godt med hinanden i tiden, der var gået, men nu var vi mere frimodige og viste vores kærlighed og respekt for hinanden, også når andre så det. Jeg begyndte med det samme at praktisere det, jeg havde hørt i mine tanker, og vi fik en meget skøn tid, som varer ved – også nu, hvor vi har kendt hinanden i rigtig mange år. Vi er de bedste

venner, ægtepar, arbejdskammerater og rådgivere. Å, hvor Guds visdom er vidunderlig. Han kender os til bunds.

3. Så kommer vi til børnene!

Det lød ganske tydeligt i mit indre: "Tag god tid til jeres børn, når de er hjemme på ferie! Hvad vil du gøre, hvis du vinder hele Afrika for Guds rige – men mister dine børn?" Den sætning sad ligesom en pil i mit hjerte, og samtidig blev jeg helt overstadig af glæde. Jeg følte mig fri som en fugl, der var sluppet ud af fuglefængerens snare! Man kan godt være bundet af pligtfølelse og andre ting, man pålægger sig selv. Men jeg følte Guds store kærlighed til os som familie. Vi havde lov til at tage tid med hinanden og nyde tiden sammen. Det var vidunderligt. I flere år havde vi ikke holdt ferie, da vi ikke havde råd til det. Men da sommerferien nærmede sig, blev vi enige om - koste, hvad det ville, nu ville vi rejse sammen som familie til Mombasa i nabolandet, Kenya, og holde ferie. Der var et skønt lille sted, hvor familier kunne leje et lille hus hver - lige ned til vandet. Der var mange af vore missionærkammerater på ferie dér hvert år, og i år ville vi være med! Vi rejste, og det blev også betalt. Vi sparede, hvor vi kunne og nød at være sammen i en lang sommerferie. Vi nød også fællesskabet med de andre missionærer, og børnene havde det sjovt sammen. De kendte jo hinanden fra kostskolen. I Kenya kunne vi også købe mange ting, som vi ikke kunne få i Tanzania, så vi købte lager af mad med hjem - og det bedste af alt: Vi kunne også købe julegaver til hinanden, selv om det var midt i juli! Før vi krydsede grænsen til Tanzania, holdt vi stille og bad Gud

hjælpe os at komme godt igennem tolden med alle de gode sager. Tolderne var vilde med Peters kuglepenne, så de sagde ofte: "Giv mig sådan en – og kør videre!"

Da vi havde været hjemme på missionsstationen et par uger bagefter, sagde vores afrikanske kristne: "Vil I ikke godt rejse på ferie hvert år? I ser helt anderledes ud, når I kommer hjem, og I er så friske og glade! Og vi er så glade, når I kommer tilbage!" Siden rejste vi af sted hver sommerferie og nød hinanden som familie. Det skønneste, vi oplevede, var, når vi sad sammen med børnene om aftenen og sang og havde lange samtaler. De elskede at snakke om Johannes Åbenbaring og andre store emner i Bibelen. Samtidig har alle vores børn en udvidet sans for humor, og det gav genlyd i hele huset, når vi var sammen. Latteren rungede løs, og vi hyggede os utroligt meget. Det mest vidunderlige var, at de alle tre i løbet af de år, der kom, gav deres hjerter til Jesus. De er stadig afgjorte i deres forhold til Gud og er til stor velsignelse og glæde for os.

4. Menighederne

Efter at alt dette var på plads, opdagede jeg, at jeg arbejdede som missionær uden at presse mig selv og anstrenge mig for at gøre det hele rigtigt. Arbejdet gik som en leg, og jeg nød at være med til alle møderne, synge og spille og vidne om Jesus. Dagene gik meget lettere, og vi mærkede begge to, at gerningerne var lagt til rette for os. Gud var med på en helt ny måde. Det smittede af på menighederne, at vi var mere glade, og vi nåede meget mere, end vi før havde gjort. I de første fire år, vi var missionærer, sled vi

meget hårdt i det, var ofte syge og havde en utrolig svag økonomi, men senere oplevede vi Guds velsignelse på en helt ny måde. Økonomien blev bedre, og arbejdet voksede meget stærkt. Vi fik mange dygtige medarbejdere, som blev godt udrustede til tjeneste gennem en lille bibelskole, vi havde bygget. Peters valgsprog blev: "Hellere sætte ti mand i arbejde end selv arbejde for ti!" Det var en stor hemmelighed. Inden vi sluttede, havde vi flere hundrede medarbejdere, som var meget dygtige og fyldte med Guds Ånd og nød for menneskers frelse. Vi følte selv, at det var samværet med Jesus før alt andet, der gav os kræfter og inspiration til at planlægge og undervise andre i arbejdet.

Mange kristne stopper op ved, at det er rigeligt at sørge for hus, hjem, ægtefælle, børn og det daglige arbejde. Men jeg tror ikke, det er Guds vilje at stoppe op dér! Når vi lever i Guds nærhed og lader os lede af Hans Ånd, vil der være det, Jesus kalder en kilde af levende vand, der sprudler i ens hjerte. Den kan ikke stoppes. Er du med i en menighed, vil du altid kunne se, hvad du kan gøre, og hvad der passer til dine evner. Der står meget i Bibelen om at bære frugt, og det er der rig lejlighed til i et åndeligt fællesskab. Jeg har altid takket Gud for alle dem, der uden at tøve gør en masse praktisk arbejde i menigheden. Hvad skulle vi gøre uden dem? Der er brug for mennesker, der beder uden at blive trætte. Der er brug for dygtige sangere. Der er brug for nogen, der kan snakke med folk om det, der tynger, og der er altid brug for børnearbejdere, og der er brug for alle de tjenester, som Paulus nævner i 1. Kor. 12, 27-31. Lad os være frimodige, kære venner, og melde os på banen for at tjene Gud og hinanden. Hele 1. Kor.

12 er fyldt med et herligt budskab om, hvor meget der er brug for hver enkelt af os. Vi har oplevet i vores menighed, at flere af dem, der var meget dygtige til at tage sig af børnene, nu er endt som missionærer i Afrika. Er vi tro i de små ting, kan Gud stole på os – også i større ting! Er du i tvivl om, hvilken tjeneste du har, kan du bede om morgenen i dit lønkammer, om Gud vil vise dig det, som du kan gøre. Intet er for småt, og intet er for stort!

5. Giv Evangeliet til hele verden

Peter og jeg har altid gerne villet "frelse hele verden". Gud viste os, at vi skulle gøre alt det, Han lagde til rette for os, og så havde Han udvalgt andre til at gøre resten. Det faldt os meget naturligt at vidne om Jesus til alle, vi mødte, og det gør det stadig. Der er mange måder at gøre det på, men vi har lært, at andre mennesker lægger mærke til, hvordan vi har det indbyrdes som ægtepar og sammen med børn og familie. Det giver ofte mennesker lyst til at lære Jesus at kende. Vi skal være lys og salt, uanset hvor Gud har sat os i verden, og vi elsker den gerning.

Jeg oplevede hurtigt, efter at jeg havde fået denne "prioriterings-liste" af Helligånden, at jeg pludselig kunne nå det hele, og jeg blev fyldt med glæde og fred midt i det altsammen.

Gud er god! Han kan tilrettelægge gerningerne, så det ikke er så svært at nå det hele. Jeg vil af hele hjertet ønske, at dette kapitel vil blive et "Guldkorn" for dig, som kan ligge og glimte på din vej og gøre dig glad i tjenesten for Gud og din næste, sådan som det har været for mig!

12. kapitel

Et meget kostbart "Guldkorn"

I dag, mens jeg skriver her i Israel, er der meget stille i landet. Det er mindedag for de mange, der blev dræbt i koncentrationslejrene under 2. verdenskrig. De fleste af de familier, vi kender her i Israel, har slægtninge, som døde i de grusomme lejre, og andre er overlevende, som slap ud af lejrene efter krigen. Det er meget svært at glemme de mange lidelser i forbindelse med den frygtelige tid, og det må heller ikke glemmes! Men der er én ting, som er meget svært for de fleste, som har været involveret i de voldsomme lidelser i KZ-lejrene, og det er at tilgive! Det er ubeskriveligt, hvor mange lidelser disse kære mennesker har været udsat for, og man kan godt forstå, hvis den frygtelige tid dukker op i hukommelsen og giver mareridt om natten. Vi må bede for dem, at Gud vil lindre deres smerter og hjælpe dem at leve videre

uden bitterhed i sindet. Vi tror på forbøn, og vi kan alle være med til at bede for jøderne, som har været igennem så mange trængsler gennem årene.

Men på trods af alt er det en meget stor hemmelighed at kunne tilgive. Det er en af grundpillerne i den kristne tro, at Jesus lærte os, at vi skulle tilgive vor næste, hvis vi selv ønsker tilgivelse for vore synder hos Gud. Vi beder i "Fadervor": "Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere." Der er en forunderlig sammenhæng mellem det at få tilgivelse og selv tilgive, hvis nogen har gjort noget ondt imod os. I Mattæus Evangeliet 18, vers 21 spørger Peter Jesus, hvor mange gange han skal tilgive sin broder, når han forsynder sig imod ham."Er syv gange nok?" spørger Peter. Jesus svarer i næste vers: "Jeg siger dig: ikke syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange." Derefter fortæller Jesus om en gældbunden tjener, som fik eftergivet hele sin gæld af sin herre. Men senere kunne denne tjener ikke engang eftergive sin ven det, han skyldte ham, selv om det var en meget lille sum. Hans herre blev meget vred, da han hørte det og kastede ham for bøddelknægtene, indtil han fik betalt alt det, han skyldte sin herre. "Sådan skal også min himmelske Fader gøre med jer, hvis ikke enhver af jer af hjertet tilgiver sin broder", sagde Jesus. Det er altså en meget vigtig sag at tilgive og blive tilgivet. Utilgivelighed blokerer for Guds velsignelse og glæde, og der kan meget let udvikle sig en bitter rod i ens hjerte, hvis man ikke kan tilgive sin næste.

Jeg glemmer aldrig noget, jeg oplevede for mange år siden. Oplevelsen er et af de dyrebareste "Guldkorn", jeg kan vise dig.

Peter og jeg havde lånt et sommerhus for at få hvilet ud efter en meget travl periode i vores arbejde. Vi nød freden og roen og den skønne udsigt, vi havde fra vinduerne i det lille, smukke hus. Peter fik læst en del bøger, og jeg havde bestemt mig for at søge ind til Gud i bøn i et af de små gæsteværelser i huset. Jeg følte nemlig ofte, at der var noget, der hindrede mig i at være rigtig glad og fri i mit indre. Jeg havde mine stille stunder med Gud hver dag og blev meget velsignet af at læse Hans ord, men der manglede et eller andet i, at jeg kunne føle mig helt fri og glad. Nu, mens vi havde tid til at gøre det, vi havde lyst til, begyndte jeg at bede hver dag og sige til Gud: "Vil du ikke godt vise mig, hvad det er, der blokerer indeni mig, så jeg ikke kan komme igennem til fuldkommen frihed?" Det tog lidt tid, inden jeg blev helt stille i mit indre. Men pludselig lød det i min samvittighed: "Der er nogle mennesker, du ikke kan tilgive, og hver gang, du taler om dem, bliver det værre med dig!" Helligånden viste mig også med det samme, hvem de to mennesker var. Jeg gik ind i stuen og fortalte Peter, hvad jeg havde oplevet, og jeg sagde til ham: "Vil du nu være vidne til, at jeg tilgiver disse to mennesker og aldrig mere taler negativt om dem." Det ville Peter gerne, og jeg bad af hele mit hjerte Jesus om tilgivelse, fordi jeg havde gemt på denne utilgivelighed i mange år og aldrig havde tænkt på at tilgive de to mennesker. Men nu kunne jeg pludselig se, hvordan denne utilgivelighed havde blokeret mit hjerte. Så jeg bad og råbte til Gud om tilgivelse for denne synd. Jeg mente dette af et oprigtigt hjerte, og med det samme jeg rejste mig fra bønnen, var det, som om en sten rullede fra mit hjerte. Pludselig syntes

jeg, det var synd for disse to mennesker, og jeg kunne bede Gud om at velsigne dem med sin tilgivelse. Det var vidunderligt! Jeg følte, at jeg var sat fri af et fangenskab, jeg havde været i gennem meget lang tid, og samtidig følte jeg, at jeg også satte de to kære mennesker fri for Guds dom ved, at jeg velsignede dem. Denne oplevelse af frihed har fulgt mig lige siden, og hver gang, der kommer et menneske på vores vej, som gør os ondt, skynder vi os at tilgive dem og bede for dem i kærlighed.

Det hænder også, at Gud minder mig om, at jeg har gjort nogen ked af det eller været uretfærdig over for nogen, og da har jeg oplevet samme frihed ved at skynde mig at bede vedkommende om tilgivelse. Det er en vidunderlig hemmelighed, som jeg synes, er et af de smukkeste og mest skinnende "Guldkorn" på min livsvej. Apostlen Paulus har sagt nogle meget gode ord om denne sag:

"... bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden; ligesom Herren tilgav jer, således skal også I gøre!" Kol. 3,13.

"Men vær gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus!" Ef. 4,32.

13. kapitel

Gud åbenbarede det okkulte

Vi oplevede mange af Guds små og store undere i vores dagligdag i Afrika lige fra den første dag. Jeg vil fremhæve nogle af de gange, hvor Helligåndens stemme reddede os i vores arbejde, og hvor vi fik nogle lærdomme, som ligger som "Guldkorn" på vores vej:

For eksempel kom der en aften en mand ude fra urskoven og bankede på vores dør. Jeg havde en lille klinik, hvor jeg delte medicin ud til befolkningen og gav førstehjælp, hvor der ikke var tale om alvorligere sygdomme. Manden, der bankede på døren, sagde, at han havde meget ondt i hovedet og bad mig om et par aspirintabletter. Jeg var på vej ind i stuen for at hente pillerne, da en klar stemme sagde til mig: "Du skal ikke give ham noget medicin!" Jeg blev helt forskrækket ved den tydelige stemme, da

jeg var alene i stuen. Men efter et øjebliks eftertanke vidste jeg, det var Helligåndens stemme. Jeg vendte om og gik tilbage til manden, som stod ude på vores terrasse. Jeg sagde til ham, at jeg desværre ikke kunne give medicin til ham, så han måtte gå de ti kilometer, der var ind til landsbyen og det lille hospital, der lå derinde. Manden gik, og dagen efter kom to af vore kristne venner op til vores dør og sagde: "Mama, det var godt, du ikke gav nogen medicin til den mand. Vi hørte fra vore naboer, at han lige havde været hos troldmanden og fået noget af hans troldmedicin. Efter at han havde været hos dig, gik han ned ad stien til landevejen og faldt om og var bevidstløs. Efter kort tid døde han. Havde du givet ham medicin, var du blevet anklaget for at have dræbt ham, men nu ved alle, at det var troldmedicin, han døde af."

Jeg var dybt taknemmelig til Gud, som havde sendt sin gode Ånd til mig og advaret mig!

En anden dag kom en af vore kristne kvinder op til vores hus og bad om forbøn. Hun kunne ikke få børn og var bange for, at hendes mand skulle gå fra hende og finde en anden kone, som kunne give ham børn. Jeg sagde til hende, at jeg med glæde ville bede for hende og bad hende sætte sig ned sammen med mig. Mens vi bad, hørte jeg Guds Ånds klare stemme i mit indre: "Hun har været hos troldmanden og har troldmedicin under blusen i et bånd om halsen!" Jeg var meget sikker på, at det var Guds stemme, da jeg overhovedet ikke havde haft den tanke selv. Så jeg sagde med stor sikkerhed i min stemme: "Kære ven! Jeg kan bede for dig, men du får ikke bønnesvar, når du har troldmedicin

om halsen og har sat din lid til troldmanden for at få hjælp!" Hun nægtede først med meget stor overbevisning i sin stemme, men jeg holdt fast ved det, jeg havde sagt. Pludselig begyndte hun at græde og sagde: "Det er rigtigt, hvad du siger, Mama, men jeg er så ulykkelig over, at jeg ikke kan få børn." Vi fik talt sammen om, hvad der er vigtigt i sådan en sag, og hun bad Gud om tilgivelse for sin synd og tog snoren med troldmedicinen af og smed den ud. Derefter bad jeg for hende, og hun gik hjem med stor glæde og tro i sit hjerte. Efter et par år fik hun to dejlige sønner, som hun og hendes mand har stor glæde af. Hun tjener Jesus af hele sit hjerte! Jeg lærte at tro på, at min Gud og Hans gode Helligånd er os meget nær, når vi tjener Ham, og jeg takkede Herren af hele mit hjerte for Hans forunderlige hjælp.

Jeg har lært af disse "Guldkorn", hvor vigtigt det er at have kontakt med Helligånden i hverdagen. Han ønsker at hjælpe, vejlede og beskytte os. Vi læser om Paulus i Bibelen, at Helligånden flere gange hindrede ham i at tage forskellige steder hen for at missionere. I stedet for havde Gud noget andet, Paulus skulle gøre netop på de tidspunkter.

Et helt uventet brev

Mens vi var på missionsstationen, Sanjaranda i Tanzania, fik vi en dag et brev, som forbavsede os meget. Det kom fra en missionær, Eva Boesen, som arbejdede i Brødremenighedens mission i Sikonge. Hun var sygeplejerske og havde sit eget hus på missionsstationen.

Hun skrev til os: "Jeg er meget ulykkelig, og jeg har hørt, at I

måske kan hjælpe mig." Hun forklarede sin arbejdssituation, og at hun boede i et hus alene på missionsstationen. Hver eneste nat kom der en dame og satte sig uden for hendes hus på trappen og råbte og skreg, at det var hendes hus, Eva boede i. Hun blev ved med at råbe og skrige hver eneste nat, så Eva fik ingen søvn, og det var ligegyldigt, hvad hun forklarede damen, så ville hun ikke gå. Til sidst måtte der sendes bud efter politiet, som kunne se, at kvinden var psykisk syg, så de bragte hende til et psykiatrisk hospital. Men det varede ikke længe, før hun blev udskrevet, og så kom hun tilbage og satte sig igen hver nat udenfor på Evas trappe og gentog med råb og skrig de samme sætninger. Til sidst sendte Eva bud efter kirkens ledere og bad dem om hjælp. De sagde til Eva, at de ikke kunne hjælpe, da de så, at kvinden var besat af onde ånder. "Vi har hørt, at pinsekirkerne hjælper med at uddrive onde ånder af mennesker, så vi vil anbefale dig at opsøge en sådan kirke. Der ligger en på Sanjaranda nær Itigi. De kan måske hjælpe dig."

"Derfor skriver jeg til jer. Jeg har hørt, at I er danskere, som jeg selv er, og jeg beder jer af hele mit hjerte om hjælp." Da vi læste brevet, fik vi stor medynk med Eva, men også med kvinden, som åbenbart var meget ulykkelig og ikke kunne forstå situationen. Vi begyndte at bede for sagen hver dag, og vores afrikanske medarbejdere bad også sammen med os om, at de onde ånder måtte forlade kvinden ved Evas hus. Det varede ikke længe, før vi fik en glad hilsen fra Eva, som fortalte, at kvinden havde forladt huset og ikke var kommet tilbage gennem mange dage, så nu var der fred på stedet. Eva spurgte, om hun måtte komme og

besøge os, og det måtte hun selvfølgelig meget gerne. Jeg forestiller mig altid på forhånd, hvordan folk ser ud, når vi skal hente dem ved toget. Jeg havde forestillet mig en lidt ældre dame, ret høj og kraftig med knold i nakken. Men da vi hentede Eva på Itigi station, viste det sig, at hun var ung og meget spinkel med lyst krøllet hår. Hun så meget glad ud, og det var dejligt at få hende på besøg nogle dage. Vi fik rigtig snakket om alt, hvad hun havde oplevet, og det endte med, at vi blev rigtig gode venner for resten af livet. Eva kom og hjalp os en tid med arbejdet i klinikken på Sanjaranda, hvor der kom mange syge mennesker hver dag. Og til sidst kom Eva og var missionær sammen med os. Hun var et stærkt bønnens menneske, og det var vidunderligt at bede sammen med hende, både i med- og modgangstider. Senere blev hun gift med en tidligere missionær, Hans Midtgård, og de boede i Danmark, indtil Eva blev alvorligt syg, og Gud tog hende hjem til sig i Himlen. Vi glemmer aldrig alt det, der skete, før Eva besøgte os, og vi glæder os over, at hendes tro voksede, så hun blev til hjælp for mange mennesker på vores missionsstaion.

Når jeg tænker over alle de gange, Gud har hjulpet os, når den Onde var ude for at ødelægge vores og andres liv, kommer ordet til mig fra 1. Johannes` brev 4,4, hvor der står: "Børnlille, I er af Gud, og I har sejret over dem, fordi han, der er i jer, er større end han, der er i verden." Når vi har taget imod Jesus Kristus som vores personlige Frelser og Herre, og Han er vores tilflugt og styrke, så vil Helligånden, som bor i os, være meget stærkere, end den ånd, som råder i verden. Vi skal ikke være bange for den Onde og alle hans onde anslag, men vi skal leve tæt på Jesus hver dag,

så vi er fyldt af den visdom og kraft, Han giver til os. Å, hvor er det trygt og godt at være i Hans hånd.

"Derfor blev Guds søn åbenbaret: for at tilintetgøre Djævelens gerninger." 1. Johannes'brev 3, 8.

14. kapitel

Vort eget væld

Da jeg fik lyst til at skrive denne bog, var det på grund af de ting, jeg oplevede og skriver om i de første kapitler, hvor jeg fortæller om nogle meget personlige oplevelser med Gud. Men da jeg så begyndte at fortælle om andre "Guldkorn" i mit liv – og nu ser tilbage, kan jeg se, at de højdepunkter, jeg har oplevet i mit liv og kalder "Guldkorn", alle sammen hænger sammen med Guds tale til mit indre. Det gør mig meget glad, for det var altså ikke bare almindelige ting, jeg oplevede, men det var i samarbejde med Guds gode Helligånd, som alle, der tror på Jesus, Guds Søn, har i hjertet.

Jeg har fortalt Peter om, hvad jeg har oplevet, efterhånden som det skete, og han har stadfæstet, at det var Helligåndens tale, som senere blev til store velsignelser i vores liv og gerning. Jeg vil

senere fortælle om, hvordan Helligånden talte til Peter om store ting, som i høj grad også forvandlede vores liv. Det er meget spændende at tjene Herren! Jeg ved ikke, om det er, fordi man har kald fra Gud til en speciel tjeneste, at Gud taler mere til nogen, end Han gør til andre. Men jeg tror, at alle, der beslutter sig for at leve i et nært fællesskab med Gud, får tanker og indskydelser fra Ham om, hvad man skal gøre, og hvordan man skal gøre det. I et civiliseret samfund føler man måske ikke så meget behov for Guds ledelse gennem ens tanker og ånd, som når vi for eksempel har været i Afrika og andre ulande, hvor man står helt alene med mange beslutninger og ikke kan få den hjælp, man behøver. Så råber man ofte til Gud om hjælp og oplever bønnesvar midt i meget vanskelige situationer. Men jeg vil opfordre alle kristne til at leve meget nær hos Gud i Hans ord og i bøn, da der bliver brug for ledelse fra Helligånden i endetiden, inden Jesus kommer tilbage, mere end nogensinde før. Gud er den samme, enten man er missionær eller bager, husmor eller arbejdsløs. Ja, Han kan tale og vejlede os, som tror på Ham, både i små og store ting.

En milepæl i vores tjeneste

Et par måneder før vi skulle hjem til Danmark efter vores første periode i Tanzania, fik vi brev fra en ældre dame, som var vores gode ven og levede meget med i alt, hvad vi lavede. Hun skrev: "Jeg ville ønske, I ville skrive en bog om alt det, I har oplevet i Afrika!" Vi tænkte meget over det, da vi aldrig havde skrevet en bog før, og vi var meget usikre på, hvordan man gør med udgivelse o. lign. Men inspirationen kom hurtigt, da vi altid har

ønsket at informere vore partnere om alt, hvad de er med i gennem deres bønner og ofre, og vores største ønske er at herliggøre Gud gennem alt vort arbejde. Vi havde oplevet mange svære ting i vores første periode i Tanzania, men det var også i den tid, vi oplevede flest mirakler, hvor Gud greb ind i de mest forfærdelige situationer. De sidste tre måneder af denne svære periode som nye missionærer i Afrika var vi helt kørt ned med kræfterne. Vi sagde til hinanden: "Nu har vi gjort det, vi skulle gøre i Afrika, og det må være nok. Vi har fuldført kaldet, vi følte i ungdommens dage."

Vores kære gode venner, Axel og Clara Jensen, spurgte, om vi ville tage op nordpå i Tanzania og hjælpe nogle nye kristne med at bygge en kirke, inden vi skulle hjem. Axel skulle have gjort det men var meget træt efter sin sygdom. Han havde pengene til at bygge for, så det var en stor ting for os. Da vi kom op til Oldeani, som pladsen hed, blev vi overvældede af naturens skønhed og det dejlige hus, vi fik lov til at låne af en kaffefarmer. Vi følte, at det var Gud, der ville give os denne dejlige afslutning på de fire år, vi havde været i Tanzania. Peter byggede kirke, og jeg fik god tid til at skrive. Så vi begyndte at samle tankerne og skrev punkter ned om de specielle ting, vi havde oplevet gennem de første fire år. Det endte med at blive til en bog, som "Missions Nyt" gennem Otto Lohse udgav for os. Den kom til at koste 10 kr. pr. stk. og det var en ret god pris dengang! Den blev solgt og blev også til velsignelse.

Da vi kom hjem efter denne sidste tid i Oldeani, var vi meget trætte, men der gik kun tre måneder, så længtes vi ud til Afrika

igen. Vi syntes, folk i Danmark havde det så godt, så der var meget mere brug for os i Afrika, hvor behovene var så store.

Det endte med, vi blev 12 år i Tanzania, inden vi tog hjem for at blive hjemme en længere tid!

Da vi mange år senere boede i Kenya, fik jeg meget lyst til at skrive en bog om Jesu Kristi brud, som jeg studerede meget om i mine stille stunder. Peter skrev en del ned om Jesu genkomst, så vi fik efter en tid materiale nok til hver sin bog om det, som brændte i vore hjerter. Men vi var ikke sikre på, om der var andre, der ville læse det, og om det ville virke lige så dragende på andre at læse om Jesu brud og Jesu genkomst, som det gjorde på os. Jeg gik i gang med at skrive alle vore notater ned i fire eksemplarer. Det var dengang, man havde karbonpapir mellem hver kopi, så der kunne læses korrektur af flere. Alle rettelser foregik med hvid slettelak, så det tog lang tid, når man lavede en fejl!

Da vi var færdige med bøgerne, sendte vi en kopi til forlaget Royal i Danmark og fortalte dem, at hvis de ville trykke og udgive bogen, ville vi gerne have, at alt overskud skulle gå til kristent TV, som lige var sat i gang i København. Forstander Alfred Lorenzen skrev tilbage til os, at de gerne ville udgive bogen, men det ville tage ret lang tid, da det jo skulle skrives ned igen og gennemgås af deres sekretær. Vi var glade for, at det kunne gennemføres.

Da vi efter en tid kom hjem til Danmark, og vi havde hørt, at bøgerne var næsten udsolgte, spurgte jeg Alfred Lorenzen, hvor meget overskud det så kunne give til det kristne TV. Bøgerne kostede i udsalg tilsammen ca. 75 kr., så vidt jeg husker. Han

sagde, at når trykningen og alle medarbejdere var betalt, ville der blive ca. 3 kr. tilovers af hver bog. Vi havde nok regnet med noget mere, men vi var godt klar over, at medarbejderne skulle have deres løn, og trykning kostede også en hel del. Men vi var glade for, at budskabet kom ud.

Efter nogle år var vi på en missionsrejse til Uganda efter den voldsomme krig, hvor præsident Amin havde dræbt utallige mennesker. Vores ven, Pastor Leo Rucibigangu, havde bedt os om at komme og se på de store behov og al den nød, der var efter krigen. Vi skulle besøge en kirke i det nordlige Uganda, hvor nøden var særlig stor. På vejen derop så vi store dynger med kranier ligge langs vejen. Leo sagde, det var fra nogle af de mange mænd, der var myrdet under krigen. Da vi nåede op til kirken, vi skulle besøge, bestod kirken blot at et cementgulv og nogle murbrokker. Resten var skudt ned under krigen. I kirken sad en flok kvinder og børn og sang og bød os velkommen. Mange af dem var krøblinge og manglede lemmer efter krigen. Vi var ved at græde – men undrede os over, at de kristne kvinder, som havde lidt så meget, kunne byde os velkommen med sang. Men det viste os, at menneskers tro på Jesus bliver stærk under svære kriser.

Efter indledningen begyndte Peter at tale Guds ord til de fremmødte. Jeg følte en voldsom medynk med de stakkels børn, som sad på gulvet rundt omkring os, og som havde mistet deres fædre. Pludselig, mens jeg sad der, kom nogle tanker til mig i mit indre, og jeg er sikker på, de kom fra Helligånden, for jeg kunne aldrig selv have fundet på disse tanker. Det lød til mig: "Alle de

børn, I selv har hjemme i Danmark, kan klare sig selv. Nu vil jeg give jer alle de ekstra børn, I vil have!" Jeg bad: "Kære Gud, hvordan skal vi klare det? Hvad skal vi gøre? Vi har ingen penge og ingen muligheder for at hjælpe disse børn." Det var, som om jeg førte en samtale med Herren. "Den bog, du er ved at skrive, kan I udgive på jeres eget forlag. I skal skrive uden løn, og alt overskud kan gå til at bygge et børnehjem til børnene, og enkerne kan passe børnene!" Sådan lød det, og jeg var forbavset og glad. Men jeg anede ikke, hvordan man opretter et forlag, og hvad man gør med alle enkelthederne ved at skrive og udgive bøger. På den tid var computeren lige kommet på banen, og alle snakkede om, hvor let det var at skrive på computer. Peter havde fået en, og da han hørte om, hvad jeg havde fået på hjerte, var han helt med på tanken. "Jeg skal nok lære dig at skrive på computer," sagde han," og da vi fortalte pastor Leo om tankerne, sagde han: "Jeg vil gerne hjælpe med at bygge et børnehjem og sørge for alt det praktiske." Nu gik det hele meget stærkt.

Da vi kom hjem og fortalte vores datter, Lena, som er kontoruddannet, om tankerne, sagde hun: "Mor, jeg skal nok lære dig alt om regnskab og andre ting."

Det endte med, at vi fik lavet en forening, Palma Foreningen, med bestyrelse og vedtægter, hvor formålsparagraffen var, at alt overskud af udgivelsen af bøger o.a. skulle gå til velgørende formål i ulandene. Dermed kunne vi blive fritaget for moms til staten. En rigtig god ven, Børge Klit, ville gerne være vores revisor – uden løn! Det var fantastisk spændende, og som sagt gik det hele meget hurtigt. Jeg var ved at skrive bogen "Mirakler i

mit liv", og så snart den var færdig, udgav vi den i Jesu navn på vores eget forlag!

En aften havde vi været lidt i tvivl om, hvorvidt det var det rigtige, vi gjorde, og overvejede, om vi skulle prøve at finde et andet forlag, som kunne hjælpe os. Så vi bad Gud om et ord, som skulle stadfæste for os, om vi var på rette vej. Vi fik ordet fra Ordsprogenes bog 5, 15-18a, hvor der står: "Drik vand af din egen cisterne og rindende vand af din brønd. Lad ej dine kilder flyde på gaden, ej dine bække på torvene! Dig skal de tilhøre, dig alene, ingen fremmed ved siden af dig! Velsignet være dit væld ...!" Dette ord afgjorde sagen. Vort eget forlag skulle blive til et væld af velsignelse på alle måder. Gud ville velsigne det og give os visdom. Samtidig fik jeg en indre vished for, at Gud ville give os emner til mange flere bøger, som kunne være et vidnesbyrd for danskerne. Vi vidste nu begge to, at Helligånden ville give os et indre væld af levende vand, og at vi selv skulle udgive det, vi havde på hjerte. Troen voksede i vores indre, og vi var helt enige om, at vi selv skulle udføre dette arbejde og gøre det uden løn og kun med hjælp af bestyrelsen og revisoren til at vejlede os.

Inden længe var bogen "Mirakler i mit liv" færdig, og vi fik trykt 3.000 eksemplarer. Vi fik en tanke, som vi også tror, kom fra Guds Ånd, om, at vi skulle fortælle alle vore venner om bogen, og de kunne, ved at forudbestille og forudbetale den, få en god rabat. Det var en rigtig god tanke! Efter tre måneder var bogen udsolgt og alle regninger betalt, og vi fik hurtigt genoptrykt den. Det varde ikke længe, før andet oplag også var solgt, og dermed havde vi så stort et overskud, at vi kunne bygge børnehjemmet

i Uganda! Vi priste og takkede Gud, og det gjorde de kære børn og enker i Uganda også. Leo klarede byggeriet med hjælp fra sine venner i menigheden, og det var en stor sejr for os alle.
En anden velsignelse var, at mennesker, der læste bogen, og som ikke kendte Jesus som deres personlige Frelser, blev dybt berørte, og mange af dem gav deres liv til Jesus. Å, hvor Gud er god!

Det forunderlige skete, at hver gang, vi var færdige med en bog, kom der tanker fra Helligånden om den næste bog, vi skulle skrive. Vi var missionærer i Afrika og andre fremmede lande, men vi havde også nød for vores eget dejlige land, Danmark. Vi følte, at vi med vore bøger kunne lade Guds tanker til vore hjerter, gennem vore bøger "flyde" videre til vore landsmænd.

Vi har følt, at hver eneste bog, vi skrev, var et "Guldkorn" fra Gud både til os selv og til andre. Vi fik emnerne, når vi var i enrum med Gud i vores stille stunder. Der er en ret sjov ting med mit hoved: Hver gang jeg lægger mig ned og slapper af, kommer der ofte dyrebare tanker til mig. Jeg kan få en hel bog inde i hovedet ved at ligge på sofaen og tænke! Det er da vist ikke normalt – eller er det? Hvis Helligånden skal tale til os, må vi have ro i vores indre, og det er nok på den måde, jeg får helt ro i tankerne.

Forleden morgen vågnede jeg for øvrigt med hovedet fuldt af dejlige tanker, som er nok til en helt ny bog. Jeg håber, Gud giver mig nåde til at skrive den, da det arbejder i mine tanker hele tiden. Jeg tror, det er fra Ham, da Han jo lovede mig, da jeg gik med Ham i hånden i Hans have, at Han ville fortælle mig, hvad jeg skal skrive. Den kommer til at handle om nogle meget vigtige emner fra Bibelen, der har hjulpet mig i mit liv og i min tjeneste,

og som jeg synes, andre kan få glæde og styrke af.

Vi havde Palma Forlaget i 14 år, og vi fik skrevet mange bøger, som, har vi senere hørt, har været til stor velsignelse for andre. Samtidig har overskuddet fra forlaget gjort det muligt for os at bygge flere børnehjem, huse til gadebørn i Afrika, kirker, bibelskoler og meget andet. Al æren tilhører vor elskede Frelser, som har lovet at vejlede og hjælpe os i alle ting ved Helligånden!

15. kapitel

To klare beskeder fra Gud

Da Gud kaldte os til at rejse ud som missionærer, var vi sikre på, at vi nu var på den vej, der var bestemt for os for resten af vores liv, og der var kun én vej, og det var fremad! Der var intet andet valg for os, hvis vi ville gøre Guds fuldkomne vilje med vores fremtid, og vi glædede os til det. Vi solgte vort hus og sagde vort arbejde op og rejste på bibelskole i 1962. Indimellem rejste vi rundt og holdt møder i Danmark og fortalte om vort kald til at rejse ud som missionærer.

Hermed lidt historie:

I juni 1963 rejste vi til Tanzania, hvor vi arbejdede på Sanjaranda missionsstation ved Itigi i 9 år og derefter i 3 år som missionærer i Singida, som lå ca. 100 km fra Itigi.

Vi rejste hjem til Danmark og blev forstanderpar i Blåhøj Pinsekirke fra 1975 til 1983 og havde 8 meget velsignede år.

Derefter følte vi et klart kald fra Gud til at rejse tilbage til Afrika,

hvor vi arbejdede i Kenya fra 1983 til 1987. Derefter besluttede vi at tage en tid i Danmark, da Peter ofte havde haft stærke smerter i maven og følte sig meget dårlig tilpas. Lægerne i Afrika kunne ikke finde årsagen til disse smerter, men da Peter samtidig havde feber, regnede de med, han havde malaria. Da det hele var så usikkert, ville vi være en tid hjemme i Danmark for at se, om det ville blive bedre.

Der skete en masse, da vi kom til Danmark. Peter fik kald fra Taborkirken i København til at blive medforstander. Vi var kun der i godt 2 ½ år, da vi samtidig oprettede Fælleskirken i Ølstykke. Vi havde bygget hus i Ølstykke, og inden længe begyndte folk at komme til møder i vort hjem. Der var langt fra Ølstykke til København, så alle i flokken ønskede en menighed på stedet.

Da menigheden i Ølstykke var kommet godt i gang, og vi havde indsat gode ledere, flyttede vi til Stenlille ved Slagelse og oprettede efter kort tid Stenlille Frikirke. Samtidig var vi med til at hjælpe Rehabiliterings Centeret Fredensbo i gang. Det kan undertiden være svært for andre at forstå missionærers adfærd, men som missionær brænder det dybt i ens hjerte at igangsætte nye arbejdsområder for Gud.

Vi var i Danmark i alt 9 år i den periode, og der skete mange fantastiske ting i vores liv og gerning. Vi rejste i løbet af de 9 år på missionsrejser i Polen, Rusland, Indien, Tibet og Nepal, og meget af tiden blev brugt på at hjælpe mange forskellige projekter i Afrika og Israel. Vi kom med i en del bestyrelser i Danmark, som alle satsede på at nå ud med Evangeliet til verdens ende. Vi skrev bøger og havde i det hele taget nok at se til, og vi elskede det.

En pludselig forandring

Vi havde svært ved at finde et sted, vi kunne leje, da vi flyttede til Stenlille, så det endte med, vi købte et hus i Vedde, som ligger lige uden for Stenlille. Mange forskellige venner hjalp os med at sætte det i stand og ordne haven, og det endte med at blive et rigtig dejligt hjem. Vi havde ikke regnet med at oprette en menighed dér, men efterhånden kom der så mange i vort hjem, så det endte med, at vi lejede et lokale i byen og senere købte et hus, hvor vi så oprettede Stenlille Frikirke.

En dag var Peter gået ud i haven for at flytte nogle buske. Han fortæller, at han pludselig fik frygtelige smerter og måtte sætte sig på trappen og hvile. Men inden længe kom han ind i stuen, og selv om han ikke sagde noget, kunne jeg se, der var noget galt. Han satte sig ned for at se TV-avisen, men det varede ikke længe, før han sprang op og løb ud i køkkenet, hvor han ville tage nogle smertestillende piller. Pludselig hørte jeg et bump, og jeg fór ud i køkkenet for at se, hvad der var sket. Peter lå livløs ind over køkkenbordet, og pillerne fra medicinglasset lå spredt ud over bordet og gulvet. Jeg var chokeret og skyndte mig ind til telefonen og ringede 112. Jeg fortalte en mand i røret om situationen, og han spurgte mig: "Er du sikker på, det er så slemt?" Jeg begyndte at græde og sagde: "Bare skynd jer at komme, jeg tror min mand er ved at dø!" Så kom der fart på, og jeg fik besked om, at ambulancen ville komme øjeblikkeligt. Og det gjorde den – med fuld udrykning! Falckmanden forklarede mig, at jeg gerne måtte køre med til Slagelse sygehus, men at de jo ikke kunne køre mig hjem igen. Så jeg tog vores bil og kørte i voldsom fart lige efter ambu-

lancen, som havde sirenerne i gang hele vejen til Slagelse. Det var første gang i mit liv, jeg kørte over for rødt flere gange – lige efter ambulancen!

Peter blev med det samme undersøgt af en læge og fik taget forskellige prøver, men han tålte ikke, at lægen eller andre rørte hans mave. Han havde frygtelige smerter. Lægen tog mig til side og sagde, at han ikke kunne se, hvad der var i vejen – men at det var meget alvorligt, så han ville operere Peter med det samme. Han sørgede for, vi kunne være alene på en stue nogle minutter, så vi kunne få talt sammen i enrum. "Jeg kan ikke sige noget om udfaldet af operationen", sagde lægen," så det er godt, I lige kan være alene lidt." Peter fik noget smertestillende, og vi fik hurtigt talt sammen, om der var noget alvorligt, vi skulle have gjort op. Men det var der ikke. Vi blev enige om, at det eneste, vi med sikkerhed vidste, var, at hvis Peter kom godt over denne operation, ville vi helt og holdent koncentrere os om det, Gud kaldte os til i vores ungdom: at være missionærer ude i verden, hvor der var hårdt brug for hjælp. Vi havde tit brugt den sætning: "Vi skal ikke gøre det, andre kan gøre!"

Portøren kom hurtigt og hentede Peter, og jeg tog mig sammen og kørte hjem.

Da jeg kom hjem i vores stue, bøjede jeg mine knæ og lagde hele vores fremtid i Guds hånd. Bagefter ringede jeg til alle de bestyrelser, vi var med i og sagde, hvad Peter og jeg var blevet enige om. Vi meldte os ud af alt, hvor vi vidste, at andre sagtens kunne erstatte vores plads.

Da jeg kom tilbage til hospitalet om aftenen, lå Peter på op-

vågningsstuen, men lægen fortalte mig, at det viste sig, at Peters galde var sprængfyldt med galdesten og betændelse og var lige ved at sprænges, så det var på høje tid, vi var kommet, ellers kunne det have kostet hans liv.

Jeg kom tilbage næste dag, og da virkede Peter meget frisk, skønt han så noget træt ud. Han fortalte mig, at da han lå på opvågningsstuen og var ved at blive vågen, kom der en sygeplejerske, som sagde til ham: "Nå, de har nok glemt dig, men du kan få en transistorradio og høre nyhederne, indtil der kommer nogen og henter dig." Lige da Peter åbnede for radioen, var der en gudstjeneste i gang, og præsten læste op fra Bibelen om manden ved Betesda dam. Pludselig hørte Peter hans stemme sige højt og tydeligt, hvad Jesus sagde til den lamme mand: "Vil du være rask?" "Ja", sagde Peter, så højt han kunne. Derefter faldt han i søvn igen og hørte ikke mere, før han var oppe på stuen, hvor han skulle ligge de næste dage sammen med fem andre patienter. Han var så glad over den sætning, han stadig kunne huske, han havde hørt i radioen, så han lå og priste Gud. De andre patienter kunne ikke forstå, hvad han sagde, men det behøvede de heller ikke. Om aftenen kom sygeplejersken med en sprøjte smertestillende medicin og nogle piller, men Peter sagde: "Jeg har ikke ondt nogen steder, så du kan give den medicin til andre, der har brug for den." Sygeplejersken sagde: "Du får brug for den, så jeg lader den ligge til dig." Men Peter fik ingen smerter og sov godt om natten. Om morgenen kom overlægen på stuegang og løftede Peters dyne for at se til såret. Han var meget forbavset. "Det er jo næsten groet sammen!", sagde han. Efter stuegangen

kom han tilbage til Peters seng og spurgte: "Har du lyst til at komme hjem?" Ja, det ville han da meget gerne. "Vi beholder dig til i morgen, for du trænger til nogle ekstra vitaminer, og så kan du komme hjem." Alle var forundrede. De kunne ikke forstå, at Peter blev så hurtigt rask, og at han havde fået så mange blomster, som stod overalt på stuen. "Det er, fordi jeg er missionær, og mange kender mig", forklarede han. Da det blev mørkt og stille på stuen, kom flere for at snakke med Peter om deres problemer. Det var fantastisk at kunne hjælpe og vejlede dem og bede for dem.

Næste dag kom han så hjem, og det var en herlig dag for mig at få ham hjem i huset igen. Vi priste og takkede Gud af hele hjertet. Inden han blev syg, havde han lovet at være med til at lede et stort møde i København, hvor Roger Larsson fra Frelsens Hær skulle tale. Der var kun en uge til, efter han kom hjem, og han insisterede på at ville med til det møde. Det gik rigtig godt, og ingen tænkte på, hvor syg han havde været.

Da han havde hvilet sig lidt, efter han kom hjem fra hospitalet, fortalte han mig en forunderlig oplevelse, han havde haft, da han, inden ambulancen kom, fik så stærke smerter og faldt ind over køkkenbordet:

"Det var meget mærkeligt! Jeg svævede ud af min krop op under loftet i køkkenet. Ovenfra kunne jeg se mig selv ligge ind over køkkenbordet, og pillerne lå spredt ud over det hele. Så svævede jeg højere og højere op i luften, og jeg kan huske, jeg tænkte: Det her har jeg ikke kontrol over! Mens jeg svævede højt oppe, så jeg pludselig alle de steder, hvor vi har arbejdet i Afrika. Jeg så hu-

sene og træerne på missionsstationen på Sanjaranda i Tanzania ganske tydeligt, og jeg genkendte de mange steder, jeg så. Så fløj jeg hen over Kenya og så de steder, vi har arbejdet, og til sidst fløj jeg ind over Danmark. Da hørte jeg pludselig en høj, meget tydelig røst råbe: "Der er endnu meget, der skal gøres!" Jeg vidste, det var Guds stemme. Lige efter kom jeg til mig selv, hvor jeg lå i køkkenet. Jeg hørte ambulancen komme og mærkede de stærke smerter. Den sætning, jeg havde hørt Gud råbe, hørte jeg igen og igen i mit indre."

Jeg græd af glæde, da jeg hørte Peter fortælle alt dette. Vi bad inderligt til Gud sammen om, at Han ville lede os i fremtiden, og vi ville gøre alt, hvad Han ville bede os om at gøre. Vi havde på det tidspunkt været missionærer i mange år, og nu, mens jeg skriver, er det 25 år siden, vi havde denne stærke oplevelse. Endnu i dag hører vi denne sætning: "Der er endnu meget, der skal gøres!", og det har vi sandelig oplevet. Vi har været i fuld aktivitet lige siden og gjort det, Gud har lagt til rette for os. Peter har været rask lige siden, og vi takker vores himmelske Far for hver eneste dag, Han giver os som en gave, hvor vi kan tjene Ham. I november i år holder vi "Jubelår", 50-års jubilæum som missionærer. Gud er god!

Et fantastisk "Guldkorn"

Da vores venner hørte om Peters sygdom, var der mange, der sagde til mig: "Nu må du hjælpe at passe på, så I ikke altid har så travlt. I skal til at holde igen med jeres arbejde, og du skal passe på Peter!"

En dag, mens jeg bad til Gud, sagde jeg til Ham: "Kære Far! Du kender det hele og ved, at vi elsker at tjene dig. Men jeg føler det som et stort ansvar at passe på, vi ikke får for travlt. Hvad skal vi gøre?"

Da fik jeg et rigtigt "Guldkorn" fra Herren. Med en meget tydelig stemme sagde Han inde i mit hjerte:

"Indtil nu har I gjort store gerninger med små virkninger. Fra nu af skal I gøre små ting med store virkninger!" Hvordan kan jeg vide, det var Guds stemme? Fordi jeg aldrig selv kunne have fundet på det, og fordi det kom til at passe, hvad Herren sagde. Vi har lige siden fået mange små opgaver betroet, og de har alle affødt store virkninger. Det har været som at kaste en sten i vandet igen og igen, og der er kommet mange ringe ud fra disse små "stenkast". Gud skal have al æren! Det har været en fantastisk tid i Guds vingård, og vi kan ikke holde op, før Han siger stop. Vi tror, vi skal få lov til at tjene Ham længe endnu og få den kraft, der skal til for at gøre små ting for Ham. Vi vil så i Guds have, og vi vil vande med vore bønner, og Gud vil give væksten. Det er ikke ved magt og ikke ved styrke, gerningerne skal gøres, men ved Hans gode Helligånd!

Jeg vil så gerne opmuntre dig, kære læser, til at gøre det, Gud har bestemt dig til at gøre, selv om det måske ser småt ud. Vi er alle lemmer på Kristi legeme, og hvert lem er meget vigtigt og har en opgave. Så der er ingen, der må lade sig lamme af mindreværd eller modgang. Der er brug for os alle, og det er vigtigt, vi er lydige, når Herren kalder!

16. kapitel

Guds humor og alvor

Efter at have arbejdet som missionærer i Afrika i 12 år, blev vi kaldet af menigheden Betania i Blåhøj ved Brande til at være deres forstanderpar. Det var Guds ledelse hele vejen igennem, og Han stadfæstede gang på gang for os, at det var dér, vi skulle være en tid. Det var en dejlig menighed at være i, og vi var stadig unge og friske og kunne se mulighederne i denne menighed. Så det varede ikke længe, før der var gang i en hel masse forskelligt arbejde. Det har vi fortalt om i andre bøger, men jeg vil gerne her dele med dig, hvad Helligånden viste mig en ganske almindelig hverdag, mens jeg arbejdede i mit køkken.

Jeg havde i lang tid følt, at vi igen havde alt for travlt, og selv om det haster med Guds værk, så er vi nødt til at finde en balance, når det gælder det arbejde, man gerne vil gøre. Det kan være

meget svært, når man ser de mange behov, og man stadig er fuld af ungdommens kraft og gå-på-mod.

Inden længe var vi nødt til at udvide kirken, da der kom flere og flere mennesker på møderne.

Der var brug for mange samtaler og sjælesorg med mange forskellige mennesker.

Betesda Rehabiliterings Center oprettedes, og Peter var i begyndelsen formand for bestyrelsen og elskede at være med i dette arbejde.

Vi så hurtigt, at der var brug for mere undervisning til de mange nye, der kom i kirken - og den karismatiske vækkelse i Danmark gjorde, at vi sammen med andre præster så behovet for en bibelskole.

Der var mange andre ting, der skulle ordnes sammen med menighedens ledelse, så hvert minut på dagen var optaget.
Når Peter var hjemme for at spise eller hvile, ringede telefonen meget ofte, og det var svært at fungere fornuftigt som en familie.

Jeg havde taget ekstra arbejde for at støtte byggeriet i kirken, som nu snart skulle udvides igen. Vi maste på så godt, vi kunne, men en dag sagde jeg til Peter: "Nu er det snart nok! Vi må se at holde en fridag indimellem. Det er op til os selv at få det til at fungere. Menigheden ønsker os alt godt, så vi to må planlægge vores tid, så vi får en fridag hver uge!" Peter ville hellere end gerne have det til at fungere, men det var meget svært.

Da jeg lidt senere stod og tømte opvaskemaskinen, tænkte jeg ved mig selv: "Jeg var nok lidt skrap, da jeg talte med Peter om,

at vi skulle holde mere fri, kære Gud. Hjælp mig at være ydmyg og tage det hele lidt mere roligt."

Da hørte jeg pludselig en meget klar stemme, som sagde: "Jeg holder med dig!"

Jeg så mig omkring, men der var ingen andre end mig i køkkenet. Lidt efter lidt blev jeg klar over, at den stemme ikke var fra nogen anden eller fra mig selv – men fra Guds Ånd! Jeg kunne ikke tro, at Helligånden kunne tale "hverdags-dansk", så jeg syntes, det hele var lidt komisk. Men det blev mere og mere sikkert for mig, at Gud holdt med mig!

Jeg sagde til Ham: "Kære Gud! Du er nødt til at stadfæste for mig, at denne hilsen var fra dig! Vil du vise mig, at jeg ikke er blevet helt mærkelig!"

Næste dag ringede telefonen, og jeg tog den. Det var en af vores venner, som var forstander i en anden menighed. Han skulle give mig en besked om noget, jeg skulle give videre til Peter. Men da vi havde talt lidt sammen, sagde han: "Hør, kære du, jeg håber, I holder en fridag én gang om ugen. Jeg kan forstå, I har meget travlt, men Gud selv holdt jo fri, da Han havde gjort sit værk ved Skabelsen!" Det var en stadfæstelse for mig, som gik lige til hjertet. Et par dage senere var der en anden af vore venner, som var præst og kendte hverdagen for præster, og han sagde: "Jeg vil bare lige sige til dig, at du må sørge for at passe på Peter og fortælle ham, at I to skal holde fridag én dag om ugen." Jeg gik alene rundt og tænkte, at det da ikke kunne være tilfældigt, at to kollegaer havde ringet med det samme budskab.

En lørdag aften gik vi lidt tidligt i seng for at være friske til

søndagsmødet. Vi havde besøg i menigheden af vor ven, pastor Wallenberg fra Sverige, og han boede hos os. Midt om natten ringede telefonen, og jeg stod søvndrukken op og tog den ude i køkkenet. Det var en mand, som vi havde haft mange samtaler med. Han havde dårlige nerver og bad om hjælp til et eller andet ligegyldigt. Jeg spurgte ham, om han ikke kunne ringe om dagen angående sådan et spørgsmål, men han sagde: "Jeg troede, at præster altid skal være til rådighed, når man har brug for hjælp!" Jeg forklarede ham, at præster altså også har brug for søvn, og det spørgsmål, han havde, kunne han godt ringe om næste dag. Han var meget skuffet!

Efter mødet søndag formiddag sad vi og spiste sammen med Wallenberg, og telefonen ringede flere gange i løbet af måltidet. Peter kunne ikke sige nej til at snakke, da det var ret vigtige ting, der blev ringet om. Pludselig blev Wallenberg meget alvorlig og lidt bister. Så sagde han: "Hvis I vil fortsætte med at have vækst i menigheden, som I har nu, og I selv vil fortsætte med at være sunde og raske, er I nødt til at følge Guds bud om at holde fri og hvile indimellem. I skal med en god samvittighed bede folk om at ringe på et andet tidspunkt, så I kan spise i fred med familien, og I skal med god samvittighed tage en fridag hver uge, en hviledag, som Gud har befalet!"

Vi blev klar over, at dette var Guds alvor, og Han brugte sine tjenere til at fortælle os det. I Afrika var det ikke så svært at huske hviledagen, for afrikanerne var meget nøje med at holde fri om søndagen. Der var selvfølgelig ting, man var nødt til at gøre, men Gud kom i første række! Der var møde hver søndag, men klinik

og skole og alle andre aktiviteter var lukket, og der kom ikke mange til vores dør. Da kineserne en overgang havde stor indflydelse i Tanzania, var det blevet sådan, at alle folk fra skovene og de små landsbyer, skulle flytte tæt sammen i større landsbyer, og der skulle arbejdes hver dag. Regeringen havde en mark i hver landsby, hvor alle beboerne i landsbyen skulle give tid til at arbejde, og regeringen skulle have udbyttet af markerne. Folk fik at vide, at de skulle arbejde uden fridage, og hvis nogen ikke overholdt den lov, ville de blive straffet. Vi kunne ikke sige noget, da vi ikke havde lov til at blande os i politiske anliggender, men vi bad meget for folket. Da vi kom til søndag i den første uge af denne ordning, satte alle de kristne sig i skyggen under træerne og læste i deres Bibler og sang sammen! De fik at vide, at det ikke kunne tillades, men de sagde frimodigt: "Søndag er Herrens dag. Vi holder fri hver søndag, og det bliver vi ved med. Skal vi straffes, må I straffe os. Vi holder hviledagen hellig uden at arbejde!" Det var fantastisk at se, hvor stærke de var i deres overbevisning. Og de fik inden længe lov til at holde fridag om søndagen.
Da vi kom til Danmark, var det sværere for os, da der altid kom noget ekstra, vi syntes, vi kunne gøre efter møderne om søndagen. Men nu havde Helligånden altså givet os nogle formaninger. Vi blev enige om at holde søndagen hellig og også holde fri om mandagen, da vi som regel havde to møder hver søndag. Fridagen gav os en meget stor fred, og vi følte os meget friskere de andre dage i ugen.

Forleden morgen vågnede jeg med alle de ti bud i tankerne, og jeg kunne pludselig se, at Gud gav os budene i sin store kærlig-

hed, ikke for at være urimelig over for os, men for at beskytte os til ånd, sjæl og legeme. Hvis vi ikke tilbeder Herren, vor Gud, kommer vi snart til at tilbede andre guder. Gud er vor eneste, sande Gud, og hvis vi elsker Ham af hele hjertet, har vi alle Hans rige løfter over vore liv. Vi skal heller ikke misbruge Hans navn. Hans navn er helligt, og når vi viser Hans navn ærefrygt, beskytter vi os selv fra meget ondt. Og der står i 2. Mosebog 20 sammen med alle de andre bud, at "- vi skal komme hviledagen i hu, så vi holder den hellig." Jeg tror, mange kristne ledere kører træt og bliver "udbrændte", som man kalder det, fordi man arbejder mere, end Gud har lagt til rette for os. Gud vil beskytte vores legemer, uanset hvem vi er, hvis vi overholder Hans ord og tager tid til Ham og til vores familie. Så får vi stort overskud til alle vores aktiviteter de andre af ugens dage. Fortsætter vi med at læse alle de andre bud, ser vi, at de alle er givet os af Gud af stor omsorg og kærlighed for at beskytte os selv og vores familieliv og fællesskabet med Gud.

17. kapitel

En helt ny tid

Efter at vi havde arbejdet i Afrika i mere end 25 år, gjorde Gud noget helt ekstraordinært i vore liv. Vi havde arbejdet meget intenst i Tanzania og Kenya, hvor vi havde bygget mange menigheder, uddannet ledere, bygget mange kirker, skoler, kliniker, børnehjem og bibelskoler. Det var en fantastisk, velsignet tid, hvor vi havde mange trængsler – men endnu flere sejre og glæder i arbejdet, Gud havde kaldet os til.

Peter havde undervist meget om Israel i Tanzania og Kenya, og vi fik mere og mere øjnene op for Guds fantastiske plan med Israel. Når vi blev kaldet til at komme og undervise i menigheder og bibelskoler, ville eleverne alle vegne høre undervisning om Israel. Det varmede vore hjerter at høre dem bede for jøderne efter undervisningen, og denne interesse og kærlighed fylder stadig

de kristne i vore menigheder i Afrika.

Mens vi i 1987 boede i Kenya og havde et stort arbejde i gang gennem Deliverance Church i Nairobi, talte Gud en morgen til Peter med en klar røst i hans indre og sagde: "For Gud og for Israel!" Han spurgte mig, da jeg vågnede, om jeg havde hørt noget, men det havde jeg ikke. Peter fortalte mig om sætningen, han havde hørt, og vi begyndte at spekulere meget over, hvad Gud mente med de ord. Et par dage efter hørte han det samme igen. Vi blev klar over, at det nok var meningen, vi skulle gøre noget specielt for Israel, men vi anede ikke, hvad det skulle være. Vi kendte en jøde, Moshe Ben Shmuel, og hans kone, Miriam, som arbejdede i Israel, så vi begyndte at sende lidt penge til deres arbejde, når vi kunne. Samtidig bad vi Gud vise os, hvad Han ville, vi skulle gøre for Israel.

I Nairobi var vi i gang med gadebørnsarbejde, som var meget velsignet. Vi havde bygget to huse til gadebørnene nær ved vores kirke, så børnene kunne sove der og ikke behøvede at ligge på gaden om natten. Flere familier i menigheden begyndte at give gadebørnene mad. Bibelskoleeleverne, vi havde i vores nystartede bibelskole, viste børnene, hvordan de skulle holde sig rene og vaske deres tøj. Menighedens medlemmer kom med pænt tøj til børnene og inviterede dem hjem, så det arbejde fungerede rigtig godt. Da vi indviede de to huse, vi havde bygget til børnene, kom der mange præster fra flere steder i Kenya for at se, hvordan vi havde organiseret gadebørnsarbejdet, og flere og flere kirker i Kenya begyndte at gøre det på samme måde, og mange gadebørn blev reddet fra misbrug og fattigdom.

Nu kunne vi se, at de ord, Gud havde givet os om, at vi skulle gøre små ting med stor virkning, begyndte at virke, og vi priste Ham for denne stadfæstelse. Der var mange, der overtog det arbejde, vi havde startet, så vi kunne gå i gang med nye opgaver.

Vores undervisning om Israel spredtes til store områder

I hele vores liv havde vi haft kærlighed til Israel, og i den tid, vi var forstanderpar i Blåhøj i Danmark, blev vores interesse og kærlighed til Israel styrket gennem besøg i kirken af jøder og missionærer, der fortalte om landet og folket. Men vi havde aldrig tænkt på, at Gud ville kalde os personligt til at gøre noget specielt for jøderne. Men sætningen, Peter havde fået fra Gud, blev ved med at komme til os under vores arbejde både i Afrika og Danmark.

Forskellige omstændigheder gjorde, at vi var nødt til at rejse til Danmark og bo dér fra 1987 til 1995, og under den tid forstærkedes vores kærlighed til Israel. Vi var forstanderpar i København og oprettede menigheder i Ølstykke og Stenlille samt Rehabiliterings Centeret Fredensbo. Men samtidig rejste vi, som tidligere nævnt, meget til Afrika, Nepal, Tibet, Polen, Rusland og Danmark, hvor Peter alle steder underviste om Israel.

I 1989 skrev han bogen "Guds Øjesten" om jøderne og Israel. Vi følte, at dér, hvor vi ikke selv kunne komme, kunne bogen fortælle det vigtige budskab om Guds vilje med Hans ejendomsfolk og det land, Han lovede deres fædre. Bogen blev fantastisk godt modtaget og gik som "varmt brød" og var hurtigt udsolgt i Dan-

mark. Vi blev hurtigt klar over, at der var brug for denne bog.

Når du hører om vores mange rejser, kan det måske undre dig, hvor vi bor, når vi kommer så mange forskellige steder. Her får du en lille sidebemærkning:

Gud hjalp os helt overvældende på det åndelige plan, men Han gjorde også ganske jordnære ting for os, som viste os Hans store omsorg. Da vi for mange år siden var i Malawi for at igangsætte Guds arbejde helt ude i busklandet, skulle vi pludselig hjem, da Peters far var gået hjem til Herren. Vi skulle gennem en større by men kunne ikke nå at bestille værelser, da det hele kom så uventet, så da vi ankom til byen, hvor vort fly skulle afgå fra næste morgen, kunne vi ikke opdrive et sted at bo. Vi sad på markedspladsen i byen i silende regnvejr og bad Gud om hjælp. Da fik vi et dejligt "Guldkorn" fra Herren lige ind i vore hjerter. Han sagde: "Fra nu af vil der altid være to senge, som står parat til jer på jeres mange rejser!" Det lød fantastisk dejligt lige midt i regnvejret! Pludselig kom en tjener løbende fra et af de gæstehuse, vi havde været inde på for at bede om et værelse. Han sagde glad: "Der er lige meldt afbud fra et par, der skulle bo på et af vore værelser. I kan få det værelse nu!" Tænk, hvor Gud er god, og vi undredes endnu engang over, at Han ser hver detalje i vores liv. Han elsker os, som er Hans mindste små tjenere! Siden den dag har der været to senge til os, ligegyldigt hvor i verden vi har været. Gud skal velsigne de mange kære venner, der sørger for os på vore rejser! Gud er så god! Vi elsker Ham, og vi elsker at tjene Ham og Hans folk!

Men nu tilbage til kaldet til at gøre noget for Israel.

Snart fik vi en forespørgsel fra et forlag i Norge, om de måtte oversætte "Guds Øjesten" til norsk og sælge den i Norge. Det måtte de selvfølgelig gerne.

Da Peter var i Indien for at undervise om Israel på en bibelskole for præster, spurgte lederen bagefter, om han måtte oversætte "Guds Øjesten" til hindisproget, så de kristne i Indien kunne lære mere om Guds hensigt med Israel og det jødiske folk.

Pludselig fik vi brev fra en skotte, hvis kone var dansker. Han fortalte, at de havde læst bogen og hurtigt oversat den til engelsk. Vi fandt dog ud af, da vi læste det engelske eksemplar, han havde lavet, at han havde føjet sine egne meninger om jøderne ind i manuskriptet. Vi fandt en ven, som var god til engelsk og kunne rette fejlene. Da vi senere var på rejse i Israel, gav vi manuskriptet til en amerikansk jøde, som selv underviste om Israel, og hun gik den grundigt igennem, så vi til sidst kunne få den i trykken og udgivet.

Den engelske udgave er nået meget langt ud, og vi tror, den gør sin gerning, som Gud havde bestemt den til.

Fra 1996 til 2003 var vi tilbage i Kenya og Tanzania, hvor der var hårdt brug for vores hjælp. Vi havde fået kaldelser fra flere bibelskoler om at komme og undervise om Israel og andre emner, og vi havde en velsignet tid i de syv år, vi boede dér.

En dag kom en meget dygtig ung mand, som arbejdede i Singida i Tanzania, hvor vi havde vores missionsstation. Han var meget dygtig til engelsk, efter at han havde været sekretær for en engelsktalende læge. Han lagde en stak papirer på bordet, vi sad ved, og han sagde: "Jeg har oversat Peters bog "Guds Øjesten"

til swahili, for at alle afrikanere, der forstår swahili i Tanzania, Kenya, Uganda, Congo og andre lande, skal kende budskabet om jøderne. Vi var meget overvældede og glade for denne overraskelse.

Vi fik trykt mange tusinde eksemplarer på swahili i Danmark og fik dem sendt med en container ud til Tanzania. Vi har hørt rigtig mange vidnesbyrd om, at den har været til stor velsignelse over store dele af de swahilitalende lande. Det er fantastisk med bøger. De kan komme, hvor vi ikke selv kan nå hen, og de er der i mange år i fremtiden - måske længe efter at Gud har kaldet os hjem.

Det ord, Gud talte til Peter: "For Gud og for Israel" er blevet til et meget smukt, stort "Guldkorn", som ligger og glimter på vores vej, og vi lever stadig i det kald. Vi vil aldrig slippe dette kald fra Gud, og siden vi gik ind i det, er vores eget liv blevet velsignet på en overvældende måde, som vi takker Herren for.

Fra 1987 og i årene fremover var det muligt at købe flybilletter fra Danmark via Israel til Afrika, så de fleste gange, vi rejste til Afrika, opholdt vi os en tid i Israel både på udrejse og hjemrejse. Det resulterede i, at vi kunne sætte en masse ting i gang i Israel, som vi vil fortælle lidt om i næste kapitel.

De senere år har vi arbejdet det meste af tiden i Israel. Mange af vore bedste venner i menigheden i Betania, Blåhøj, er rejst ud til Afrika som missionærer, og de mange hundreder af præster og evangelister, der er sat ind i arbejdet i kirkerne, vi begyndte i Afrika, fører arbejdet videre på en fantastisk måde. De er så dygtige og udholdende, at de blot har brug for, at der kommer nogen

her fra Danmark og opmuntrer dem engang imellem. Peter rejser sammen med Dorrit, Torben og andre ledere fra vores menighed i Blåhøj ned til Singida i Tanzania i oktober måned i år for at fejre 50-års jubilæum. Det er over 50 år siden, arbejdet startede i hele det store område omkring Itigi og Singida, og der er nu over 250.000 kristne i området. Al ære til Jesus, vor trofaste Frelser og Herre!

18. kapitel

Hvad skal vi gøre?

Da det blev ved med at presse på i vores hjerter og tanker om, at vi skulle gøre noget for at hjælpe jøderne, talte vi meget om vore forældre, som havde lært os, at vi altid skulle være gode imod jøderne og bede for dem, da de havde oplevet meget forfærdeligt i deres liv. På et tidspunkt blev Peter inviteret til Israel af en jødisk prædikant. Efter den tur kom han hjem og fortalte om, at han havde været ude på et hjem for dybt handicappede mennesker, som var født af forældre, der havde været i koncentrationslejrene under krigen. Han viste mig billeder derfra, og jeg blev meget rørt, da jeg så dem. Jeg er uddannet inden for forsorgen for evnesvage, så jeg sagde: "Ved du hvad? Vi kunne begynde med at hjælpe sådanne mennesker." Men vi havde ingen penge og kendte ikke rigtig forholdene i Israel. Senere blev jeg inviteret derned

af nogle venner, som betalte mit ophold, og jeg kunne mærke, at vi på en eller anden måde måtte gøre noget konkret for jøderne. Vi fik et ord fra Gud fra 1. Tess. 5,24, da vi var helt unge og nye missionærer: "Trofast er han, som kalder jer; han vil også gøre det." Når vi gennem de mange år i Afrika ikke rigtig har vidst, hvordan vi skulle gribe tingene an, blev vi mindet om dette ord, og vi mindede Herren om, at Han havde lovet at gøre det, Han havde kaldet os til. Når vi nu følte, at vi skulle gøre noget specielt for jøderne, så vidste vi, at Han også dér ville lede os og vise os, hvad vi skulle gøre. Han måtte også sende de mange penge, vi skulle bruge for at gøre noget i Israel.

Vi ville også gerne inspirere andre kristne til at kende Israel og til at bede for jøderne, så vi fik den tanke, at vi kunne oprette et rejsebureau. Hvis vi kunne samle et vist antal venner, som ville rejse med, kunne vi selv få gratis billet og ophold og samtidig lære Israel og folket at kende. Vi gik i gang med det samme, vi fik tanken, og det hele faldt på plads med alt det praktiske, der skulle være i orden. Vi kaldte vores bureau "Inspirationsrejser", for vi ville gerne inspirere andre og endnu mere os selv til at bede for Israel og lære landet og folket at kende. Det var alle tiders gode idé, som vi var sikre på, kom fra Herren. Vi fik mange gode venner med derned og oplevede nogle skønne ture, og vi fik kontakt med mange dejlige jødiske venner. Da vi gik i gang, spurgte jeg Helligånden en morgen, mens jeg bad: "Hvad skal vi gøre for jøderne? Vi kan ikke være missionærer, som når vi er i Afrika. Du må vise os vejen!" Et kort øjeblik efter kom ordene ganske tydeligt i mit indre: "I skal gøre kærlighedsgerninger og

fortælle jøderne, at jeg stadig elsker dem. Og I skal bringe mit ord tilbage til dem!"

Disse ord har siden vist sig at være ægte "Guldkorn"! I de mange år, der er gået, siden vi fik denne hilsen og anvisning fra vores himmelske far, har det vist sig at være den bedste måde at vidne for jøderne om sand kristendom. Vi vidste ikke dengang, hvor skuffede de fleste jøder er over kristendommen, efter den behandling de fik af mange kristne under 2. verdenskrig. I Danmark og i nogle få andre lande var der kristne, der hjalp dem og viste dem kærlighed og medlidenhed, når Hitler og hans medarbejdere gjorde, hvad de kunne for at udrydde jøderne. Jeg kan ikke fortælle her om alle de grufulde oplevelser, de har haft med kristenheden og i Guds navn, men det har gjort, at de byggede et værn op omkring sig imod de kristne. Mange fortalte os, da vi kom derned for mange år siden, at de aldrig har mødt kristne, der har gjort dem noget godt. I de 25 år, vi har arbejdet dernede, har vi oplevet, at troende kristne fra hele verden har fået det samme kald som vi til at vise jøderne Kristi kærlighed. Så for få år siden skrev Benyamin Netanyahu i avisen Jerusalem Post, at jøderne skulle søge venskaber med de evangeliske kristne, for de er deres venner og vil dem kun godt. Det har givet en dejlig åben atmosfære, hvor vi kommer frem.

Vi har oplevet, at Gud har lagt en meget dyb, ægte og varm kærlighed ned i vores hjerter til det jødiske folk, og det har andre kristne som sagt også oplevet, og nu arbejder de i Israel eller gør noget for at velsigne Israel.

Nu er det kendt, at der i de senere år er mange millioner krist-

ne ud over verden, der velsigner Israel og beder og ofrer for at hjælpe jøderne. Og denne kærlighed smelter deres hjerter, så de forstår, at der er to slags kristne - nogle, der tror, jøderne er forkastet af Gud og ikke har nogen rettigheder til deres land, og andre, der er fyldt med en guddommelig kærlighed, som prøver at læge de mange dybe sår, som de fleste jøder har. Vi kender ikke en eneste jøde i Israel, som ikke har nogle i deres familie, som er blevet dræbt i KZ-lejrene, eller som selv har været der. Der er virkelig brug for lægedom og Guds kærlighed for at lindre den dybe smerte, mange jøder føler i deres indre.

Gud har i sin store nåde ledet os fra det ene projekt til det andet, hvor vi kunne få lov til at gøre kærlighedsgerninger. Og vi er blot repræsentanter for mange kristne i Danmark, som støtter vort arbejde økonomisk og beder for os og jøderne hver eneste dag. Når vi har hjulpet i nogle år på ét sted og synes, vi har gjort, hvad vi kunne dér, leder Gud os ind i en ny opgave. Vi har aldrig selv presset os på eller gjort andet for at finde opgaver med at vise kærlighed fra Gud. Det er lagt nøje til rette for os fra sted til sted og fra år til år. De mange penge, der skulle til for at hjælpe i de mange opgaver, er kommet ind lige nøjagtig, når vi skulle bruge dem. Det er vidunderligt, og vi er ikke i tvivl om, at det er Gud, der gør værket og leder os skridt for skridt. Vi har skrevet en bog om alle disse ting: "Mirakler i Israel", og vi takker og priser Gud for, at vi har fået lov til at være med indtil i dag. Hver eneste morgen takker vi også Gud for alle vore kære venner, som trofast beder for os og støtter os. Gud alene kender hver enkelt og vil lønne hver eneste. De ord, vi fik fra Helligånden om, at vi skulle

gøre kærlighedsgerninger og fortælle jøderne, at Gud stadig elsker dem, er blevet opfyldt med stor velsignelse i de første mange år, vi har arbejdet i Israel. Gud fortsætter med at lægge gerninger til rette, som vi skal vandre i. Det er fantastisk, og vi håber, vi kan blive ved lang tid endnu.

Vi ventede dog i 20 år på at få lejlighed til at udføre den sidste opgave, Gud talte til os om, da vi begyndte. Vi skulle bringe Guds ord tilbage til jøderne. Gennem alle årene har vi fortalt om vores tro og om alt, hvad Gud har gjort for os, og vi har støttet Bibel Selskabet med mindre beløb, når vi havde penge til det. Men vi følte alligevel, det var for lidt, vi gjorde. Men pludselig kom gennembruddet!

Guds dyrebare ord tilbage til jøderne

Da vi kom ind til Bibel Selskabet i Jerusalem en dag, spurgte direktøren, Victor Kalisher, om det ville være muligt for os at samle penge ind til en meget speciel opgave. Han fortalte, at der for mange år siden var blevet trykt et Nyt Testamente til de højere læreanstalter i Israel, og dette Testamente havde en del henvisninger fra Det Gamle Testamente under hvert kapitel. Nu havde han fået en henvendelse fra skolerne, at de gerne ville have dette Testamente genoptrykt, da der ikke havde været nogen i flere år. De ville også gerne have nogle eksemplarer ud til biblioteker og andre steder i Israel.

Kalisher sagde til dem, at han ville gøre sit bedste, men det var svært at få penge til det. Efter en svær tid og al den negative propaganda imod Israel, var det meget svært at få penge til Bibel

Selskabet. Nu spurgte han så os, om vi kunne hjælpe.

Vi vidste med det samme, at den opgave, Gud havde kaldet os til med at bringe Hans ord tilbage til jøderne, nu lå lige for vore fødder. Problemet var, at vi ikke havde de 200.000 kroner, der skulle bruges. Der skulle nemlig en dygtig ekspert til at gennemgå teksten og alle henvisningerne – og føje nye ting til, så det krævede løn til en sådan person. Men vi sagde "Ja" med det samme, da vi vidste, det var vores kald fra Gud, og at Han selv ville hjælpe os til at få pengene ind til at betale alle udgifter. Det jublede i vores hjerter, og vi gik med det samme i gang med at skrive om det i vores nyhedsbrev. Da vi efter en tid skulle ned med pengene til Bibel Selskabet, havde vi fået samlet det halve af, hvad vi skulle bruge. Helligånden havde lagt en dyb fred ned i vores hjerter, og vi vidste, at Gud selv ville sørge for de sidste 100.000 kroner.

Inden vi skulle rejse, havde vi et kvindemøde et sted i Danmark. Det var et møde, hvor mændene havde fået lov til at være med, da både Peter og jeg skulle tale. Blandt andet fortalte jeg om Det Nye Testamente, vi skulle hjælpe med, og at vi stadig manglede et beløb, men vi troede på, at Gud ville give os pengene med, når vi nu skulle rejse.

Da vi kom hjem, var der en kristen bror, som vi ikke kendte, der ringene og sagde, at han havde været med til mødet, og han ønskede at give en gave til Testamentet, men han ville blot være sikker på, at pengene kom direkte til os. Jeg forklarede ham, hvordan han kunne give og takkede ham på forhånd. Da vi kom hjem fra en tur samme aften, lå der en kuvert med 100.000 kroner

i vores postkasse! Det var meget stærkt for os at opleve, at denne sag ikke var vores, men det var Guds egen sag, som vi blot skulle være kanaler for at føre til ende. Det var en stor glædesdag, da vi kunne aflevere alle pengene til Bibel Selskabet, så arbejdet kunne blive gjort færdigt og biblerne blive trykt og komme ud på skolerne. Guds gode Ånd mindede os om, at danskerne under krigen hjalp jøderne på en helt speciel måde, så de fleste af de jøder, der var i Danmark under krigen, blev hjulpet, så de ikke faldt i nazisternes hænder. Nu ville Gud igen bruge Danmark til at give jøderne Guds levende ord tilbage, så de kunne læse om Jesus, deres Messias, og komme til tro på Ham. Det var vidunderligt!

Et års tid efter, at Det Nye Testamente var kommet ud i Israel til alle de højere skoler og til biblioteker og andre steder, fik Bibel Selskabet flere henvendelser fra folk, som spurgte, om ikke der kunne blive lavet en Bibel, hvor hele Det Gamle og Det Nye Testamente var samlet i én bog og med henvisninger begge veje fra både Det Gamle og Det Nye Testamente. Det var en fantastisk tanke, men det ville også blive en meget dyr opgave og et kæmpestort arbejde for pastor Ray, som skulle finde frem til de mange henvisninger, kort og vejledninger, der skulle bruges, for at folk kunne forstå, hvordan de ville få mest muligt ud af bibellæsningen. Victor Kalisher spurgte os igen, om der var mulighed for, at vi kunne få hjælp fra danske kristne til denne store opgave.

Efter bøn til Gud for sagen var vi helt sikre på, at det var vores og vore danske kristne venners opgave. Vi skulle som danske kristne være med i denne velsignede tjeneste: at bringe hele Guds ord tilbage til jøderne!

Da vi begyndte at skrive om det i vores nyhedsbrev og tale om det på vore møder rundt i Danmark, begyndte pengene med det samme at strømme ind. Vi priste Gud, hver gang vi kunne gå ind på Bibel Selskabet i Jerusalem og aflevere et beløb til arbejdet med den nye Bibel.

Pastor Ray fik gennemarbejdet den nye Bibel, og den har nu været færdig i et stykke tid. Den har 90.000 krydshenvisninger og forklarer på en meget klar måde, hvordan man får størst muligt udbytte af at læse denne Bibel. Det er så stort et mirakel, at Bibelen nu er kommet ud til store dele af Israel, og alle, der hører om den og læser i den, er meget begejstrede. For de kristne, der gerne vil fortælle andre om Jesus, er den en fantastisk hjælp, da de nu kan forklare hele Bibelens betydning om Jesus Kristus ud fra henvisningerne, hvor man kan følge, hvordan de mange tusinde henvisninger peger hen på Jesus og livet med Gud. Vi fryder os over, at pengene kom ind til dette store projekt, og vi kan se, at Gud, som kaldte os, Han har også gjort det, så Hans eget ord nu er kommet tilbage til jøderne gennem denne Bibel og mange andre skrifter, som Bibel Selskabet har lavet samtidig. Vi tror på, at vi som kristne skal være med til at så Guds ord ud som en sæd, og vi skal "vande" med vore bønner - og så vil Gud selv give væksten!

Det mest vidunderlige, vi kan give verden, er Guds levende ord. Ved det er vi selv og mange millioner af mennesker ud over jorden blevet frelst og født på ny, og når Guds gode Helligånd lyser på Ordet, bliver det stadig mere og mere levende, og det bliver til frelse og lægedom for mennesker.

19. kapitel

Små ting med store virkninger

Jeg har tidligere fortalt om, da Gud talte til os om, at vi skulle gøre små ting med store virkninger. Det har vi oplevet i over 20 år, og det forunderlige er, at Gud får hele æren og bliver kendt blandt mennesker som en Gud, der holder ord. Jeg vil her i slutningen af bogen fortælle om en af de kærlighedsgerninger, vi fik lov til at gøre i Israel, og som har formeret sig som ringe i vandet, og som har glædet os rigtig meget. Den lille kærlighedsgerning, vi kunne gøre, er blevet til mange "Guldkorn", som vi giver Gud al æren for!

Jeg var for mange år siden til indvielse af en børneafdeling på et psykiatrisk hospital i Israel, som vi havde været med til at hjælpe. Ved indvielsen var der en kvindelig psykiater, der holdt

en tale på hebraisk. Der var mange talere – både fra andre hospitaler og fra regeringen. Men denne kvindelige psykiater kunne jeg ikke slippe i mine tanker, selv om jeg ikke forstod, hvad hun sagde i sin tale. "Jeg må tale med hende senere og lære hende at kende", tænkte jeg hele tiden. Det viste sig at være Guds suveræne ledelse, at vi to blev ført sammen ved denne indvielse. Sarah Spitzer hedder hun. Vi var med det samme som to søskende og lærte hverandre at kende på meget kort tid. Hun inviterede Peter og mig til at besøge hende i hendes hjem og lære hendes familie at kende, og hun ville også gerne vise os den børneafdeling, hun var leder af på Geha psykiatrisk børnehospital.

Da Peter og jeg nogle måneder senere besøgte hende og hendes mand, endte det med, at de under middagen bad os fortælle om vores liv. Det blev en lang, interessant samtale med mange spørgsmål og svar. Efter middagen havde Sarah indbudt naboerne til at høre om alt det, vi havde oplevet i Afrika og i vores tro på Gud. Dette venskab har gennem mere end 19 år ført til utallige samlinger, som Sarah har arrangeret for os, for at alle hendes og hendes mands venner skulle lære os at kende. Sarah har været en "døråbner" for os ind til mange institutioner, hvor vi har fået lov til at være til velsignelse med vores vidnesbyrd og hjælp. Gennem hende blev vi også ledet til en af de mest frugtbare kærlighedsgerninger, vi har oplevet i Israel.

Da vi kom ud og så Sarahs børneafdeling, viste det sig at være et lille kælderlokale, hvor hun havde 21 børn samlet hver dag til behandling for psykiske lidelser. Sarah havde tidligere ledet en stor afdeling med unge mennesker, der var meget syge af psyki-

ske lidelser og ikke havde meget håb om at komme ud og leve et normalt liv. Hun havde sagt til den højeste ledelse for hospitalet: "Giv mig de små børn, når de begynder at vise de mindste tegn på psykiske lidelser, og jeg er sikker på, en stor procentdel af dem kan blive raske i løbet af få år, så de ikke behøver at tilbringe resten af deres liv på et psykiatrisk hospital. Ledelsen ville i første omgang ikke høre tale om en sådan børneafdeling, men Sarah bliver altid ved med at argumentere, lige til hun får sin vilje! Det endte til sidst med, at hun fik lov til at prøve at have en lille flok børn i det omtalte kælderlokale.

Vi blev med det samme fyldt med kærlighed til både børnene og medarbejderne, og vi vidste med det samme, at dette besøg ikke var tilfældigt. Gud ville, vi skulle gøre noget for disse dejlige børn. Jeg stod og kiggede ud ad kældervinduet og så op i den dejlige hospitalshave med palmer og blomster, og jeg spurgte Sarah: "Hvorfor tager I ikke børnene op i den dejlige have?" "Jeg skal fortælle jer noget", sagde hun, "Inga, som er børnepsykolog, og jeg har en vision om at lave en lille dyrehave i det ene hjørne af hospitalshaven. Inga ønsker at behandle børnene i haven, hvor de kan være sammen med små kæledyr og samtidig få psykolog-behandling i sammenhæng med den behandling, jeg giver dem. Men da vi spurgte ledelsen, om vi kunne få lov til at lave en sådan have, fik vi et afgjort nej, fordi der ikke er økonomiske muligheder for at lave et sådant projekt."

Peter og jeg så på hinanden og vidste med det samme, at det var hér, vi skulle komme ind med et tilbud. Vi sagde til Sarah: "Hvis I kan få tilladelse til at lave dyrehaven, vil vi samle penge ind

til udgifterne blandt vore kristne venner i Danmark!" Da Sarah fortalte Inga dette, blev det begge med lykkelige. "Vi går i gang", sagde Sarah, og Inga fortalte os, at det var en drøm, hun havde haft i mange år, som nu gik i opfyldelse. "Jeg ved, denne have vil blive den første af mange dyrehaver. Den skal blive som en perle, der stråler, og senere vil der blive en lang perlekæde af haver til hjælp for de mange børn, der har det svært."

Kort fortalt tog det to år at overbevise hospitalsledelsen og myndighederne i kommunen om, at dette var et godt projekt. Da de hørte, vi ville hjælpe økonomisk, kom der gang i forhandlingerne, og vi fik den meddelelse, at hvis det blev en synlig hjælp for børnene, og projektet kom til at køre godt, ville de overtage det økonomiske ansvar efter to år. Så Inga og Sarah gik i gang med det samme! Der var stor glæde og begejstring blandt alle, som hørte om det, og da vi skrev om det i vort nyhedsblad, fik vi hjælp, på meget kort tid – økonomisk, så vi kunne gå i gang. En fabrikant, vi ikke kendte, meddelte os, at han ville give de 35.000 kroner, der skulle til for at begynde at indkøbe materialerne til dyrehaven.

På min 60-års fødselsdag havde vi hele vores børneflok med i Israel, og vi var med til indvielsen af den lille dyrehave. Den ligger i Petah Tickwa, som betyder "Håbets dør", og Peter talte ved indvielsen om, at dette sted skulle blive en håbets dør for mange børn og unge.

Der er nu gået næsten 17 år siden denne festdag, og den lille dyrehave er blevet til glæde og helbredelse for mange børn med svære psykiske problemer. Dette arbejde er rygtedes ud over hele

Israel og ud over landets grænser, og der er nu over hundrede lignende dyrehaver i Israel – også blandt araberbørnene i landet. Inga har brugt meget af sin tid på at undervise på universiteter og andre steder om arbejdet med børn og dyr, og mange elever fra de højere skoler kommer i praktik i haven hos Inga. Hun har uddannet gode medarbejdere, som kan gå videre med projektet, når hun snart går på pension.

Da dyrehaven blev indviet på min fødselsdag, kom en sød amerikansk jøde, som var med ved indvielsen, og spurgte Sarah: "Nå, hvad ønsker du dig så efter dette projekt?" "Å, det skal jeg fortælle dig", sagde Sarah med glimt i øjet." Jeg ønsker mig et lille slot med mange værelser, hvor børnene kan blive behandlet for deres lidelser, og hvor vi kan have mange medarbejdere og hjælpemidler." Damen så Sarah dybt i øjnene og sagde: "Hvis kristne fra Danmark, som ikke engang er jøder, kan give en sådan kærlighedsgave som denne dyrehave, skal vi jøder gøre, hvad vi kan. Jeg leder en dame-komité med jødiske kvinder i USA, og vi vil hjælpe dig at bygge dit lille "slot". Hun skrev med det samme en check på 300.000 dollars til byggeriet! Vi var alle overvældede og takkede Gud for Hans omsorg for børnene.

Efter ét år under behandling i dyrehaven begyndte børnene at få det meget bedre og kunne undvære det meste af al den medicin, de ellers fik. På et skilt uden for dyrehaven står der, at haven er givet til Israel af danske kristne, og det var netop vort ønske. Vi vil så gerne have, at jøderne oplever Guds kærlighed og forstår, at Gud elsker dem, og at der er kristne, der elsker dem. Denne kærlighedshandling er en af de små ting, der har haft meget stor

virkning i Israel, og netop nu er vi i gang med at hjælpe Inga at renovere haven, som er blevet godt brugt i de forløbne år og stadig vil blive til stor hjælp.

Jeg sad en dag og tænkte på resultaterne af denne og andre dyrehaver, vi har været med til at hjælpe i gang i Israel, og jeg bad til Gud og spurgte Ham: "Hvad er det, der gør, at alle de syge og svage børn får fred og glæde, nyt mod og helbredelse igennem dyrehaverne?" Med det samme lød det i mit indre: "Sådan var det i Edens have, og sådan skal det blive i mit fredsrige." Mennesker og dyr var sammen i fred og harmoni i Edens have, indtil synden kom ind. Det er min vilje, at det skal være sådan, når de mennesker, jeg har skabt, elsker og adlyder mig!"

Læse om dette vidunderlige fredsrige i Esajas kap. 11, 1-9.

20. kapitel

En advarsel

I 2007 havde jeg en mærkelig oplevelse, som jeg vil slutte denne bog med, da jeg mener, den kan betyde meget for os alle. Vi havde lige hørt vores statsminister i Danmark sige i TV-avisen med stor glæde og begejstring, da han talte om Danmarks økonomi: "Det går ufattelig godt i Danmark!"

Overalt gik det fantastisk let med at låne penge og købe huse. De fleste så meget lyst på fremtiden og beskæftigelsesmulighederne. Vi havde selv året i forvejen været i banken for at tale om økonomi, da vi havde besluttet at købe en ret dyr lejlighed i Middelfart. Det var let at købe og sælge en god lejlighed med udsigt til vandet og alle moderne bekvemmeligheder, så vi ville prøve lykken og købe sådan en lejlighed i Middelfart, hvor Peter altid havde ønsket at bo. Det var dér, vi traf hinanden, da vi var unge,

og byen ligger meget smukt lige midt i landet. Vi syntes, banken nærmest pressede på, for at vi skulle have ekstra kreditkort og låne flere penge. Der var ingen problemer.

Pludselig en dag i begyndelsen af 2008 hørte jeg Helligåndens stemme i mit indre sige: "I har nu haft mange "fede" år i Danmark. Inden ret længe kommer der "magre" år. I skal forberede jer på, at det bliver svære tider, både økonomisk og åndeligt. Fortæl det til jeres menighed som en advarsel. Lav ikke mere gæld, end I kan klare at betale, og sørg for at fylde jeres åndelige forrådskamre, så I har noget at dele med andre af, hvad jeg giver jer i mit ord!"

Vi var chokerede. Vi havde haft den dejlige lejlighed i Middelfart i næsten 2 år, men den var egentlig for dyr for os at have, hvis det blev svære tider. Da vi kom til møde i vores menighed om søndagen, følte jeg klart, at jeg skulle fortælle vores kære venner i kirken, hvad Guds Ånd havde talt til mig om. Der blev meget stille i kirken. Men pludselig rejste vores præst sig op og sagde: "Jeg kan bekræfte det, vi lige har hørt. Gud talte de samme ord til mig, da jeg i går kørte i min bil over Fyn!"

Et lille stykke tid efter følte Peter og jeg, at vi skulle sætte vores nye, fine lejlighed til salg hurtigst muligt, selv om vi kun havde haft den i 2 år. Vi henvendte os til ejendomsmægleren, og det forunderlige skete, at han efter en ugestid kom og fortalte os, at der var en velhavende mand i byen, der ønskede sig en lejlighed – lige præcis magen til vores! Inden en uges forløb havde vi skrevet papirerne, og vi fik den pris, vi gerne ville have. Det var en mærkelig fornemmelse, og alting gik så hurtigt. Vi så på

en anden lejlighed i samme område. Den var meget billigere og mindre, men den passede både til os og vores økonomi. Vi slog til ret hurtigt og var klar til at flytte ind i den anden lejlighed.
Pludselig, - godt en uges tid efter handelen, slog hele verdensøkonomien en kolbøtte, så de økonomiske forhold ændrede sig næsten over en nat. Alle var chokerede, og som de fleste af os ved, startede nedturen for økonomien over hele verden – og ikke mindst i Europa. Danmark har indtil nu klaret sig nogenlunde godt, men der er alligevel store problemer og megen arbejdsløshed. Hushandelen er gået næsten helt i stå, og det er meget svært at låne penge i bankerne.

Samtidig kan vi læse i Bibelen i Mattæusevangeliet og andre steder, at Jesus underviser os om alt det, der skal ske i endetiden, inden Han kommer og henter sit folk. Det går alt sammen i opfyldelse lige for vore øjne: Der er mange falske profeter, der forsøger at føre folk vild. Der er krige og krigsrygter overalt. Der er pest og hungersnød mange steder, og meget ofte hører vi om jordskælv og andre forfærdelige naturkatastrofer.

I samme kapitel fra vers 32 til 41 fortæller Jesus om figentræet som et tegn på Israel, der "får blade og blomstrer", og som er et af de sidste store tegn på Jesu genkomst. Israel blev en selvstændig stat i 1948, og de fik Jerusalem tilbage som deres hovedstad i 1967. Staten udvikler sig med lynets hast og er et af de mest blomstrende, moderne samfund i verden. Israel er i konstant modvind, og mange ønsker at udslette folket og landet fra jordens overflade. Der kommer raketter ind over landet næsten hver uge, og jøderne bliver truet på livet hele tiden. Men Gud har

lovet i sit ord at værne om sit land, sit folk og Den store Konges by, Jerusalem, og Hans ord vil aldrig forgå!
Der er endnu én vidunderlig ting, som skal ske: Evangeliet om Guds rige skal prædikes over hele verden som et vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme. Dette er i fuld gang med at blive gjort. Gennem TV, radio, litteratur og mennesker, der rejser ud til alle verdens hjørner for at prædike om frelsen ved troen på Guds Søn, Jesus Kristus, er hele verden snart nået med Evangeliet.

Resten af kapitlet handler om, at Jesus pludselig vil komme i kraft og megen herlighed og hente sit folk hjem til himlen. "Våg derfor, for I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer". siger Jesus i vers 42.

Jeg vil nævne disse alvorlige advarsler til slut i denne bog, da det er denne undervisning fra Jesus, der beskæftiger Peters og mine tanker hver dag, og vi beder meget for vore kære og alle dem, Gud minder os om, at vi alle må gøre os rede til Jesu genkomst. Må Gud hjælpe os alle til at tage god tid hver dag til at læse Hans ord, bede til Ham og lade os fylde af Hans Ånd!